

Ἀντι-πατερική ἢ συμμετοχή τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου
στὴν Ἱερωνική Ἐορτή τῆς Παπικῆς Ρώμης

Ἐπίσημες Ἐπισκέψεις ὀρθόδοξων οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν στὴν «Ἀδελφὴ Ἐκκλησία» τῆς Ρώμης*

Ἡ ἔνωσις δὲν ἀναζητεῖται,
ἀλλὰ ὑφίσταται καὶ ἐκφράζεται

1. Μάταιες «προειδοποιήσεις» τριάντα ἐτῶν

ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗΣΑΝ τριάντα ἔτη (1965-1995) ἀπὸ τότε
ποὺ «συντηρητικὸς» ὀρθόδοξος νεοημερολογίτης κληρικὸς,
ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λατινόφρονα πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ
ἐλέγχων αὐτὸν γιὰ τὶς ἐπικίνδυνες ἀκροβασίες του «περὶ τὴν Πίστιν»
καὶ τὴν ἐν γένει φιλενωτική, παπόφιλη καὶ οἰκουμενιστικὴ τακτικὴ του,
ἔγραφε «προειδοποιητικά»:

**«Ἡ ὑπονομὴ χιλιάδων εὐσεβῶν ψυχῶν, Κληρικῶν
καὶ λαϊκῶν, συνεχῶς ἐξαντλεῖται. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ
Κυρίου, ὀπισθοχωρήσατε!...»¹.**

Μήπως «ὀπισθοχώρησε» ὁ δυστυχῆς πατριάρχης;
Δυστυχῶς, ὄχι· τόσο αὐτός, ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ Οἰκουμενισταὶ
συνέχισαν καὶ συνεχίζουν τὴν καταστροφικὴ τους πορεία.

Ἔτσι, ἡ παναίρεσις ἀπεκάλυπτε τὴν φύσι καὶ τὸ πρόσωπό της ὅλο καὶ περισσότερο, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ὁ ἴδιος κληρικὸς νὰ χαρακτηρίζη τὸν *Οἰκουμενισμό* ὡς «**ἐπάρατον**», «**ἀπαίσιον συγκρητισμόν**», «**χείρονα πάσης αἰρέσεως**», «**τέρας**»².

Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τῶν χαρακτηρισμῶν:

«Πολλὰ τέρατα ἐγέννησεν ἐν τοῖς καιροῖς ἡμῶν ὁ Ἄδης, ἀλλ' ἰσομέγεθες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ οὐδέν!»³...

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ «προειδοποιήσεις» τῶν «συντηρητικῶν» πρὸς τὸν «**ὀπαδὸν τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκρητισμοῦ**»² δὲν ἔπαυσαν:

«Παναγιώτατε, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀφυπνισθῆτε!... Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μόλις καὶ μετὰ βίας ἀνέχεται Ἰγμῶν ἕως σήμερον... Ἄν τελικῶς προχωρήσητε ἀκόμη, ἂν προβῆτε εἰς «ἐνώσεις», τότε θὰ ἴδητε ποίαν στάσιν θὰ τηρήση ἐναντι Ἰγμῶν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος... τότε θὰ ἴδητε ποῖοι θὰ ἀκολουθήσουν Ἰγμίν...»⁴.

Τὰ τελευταῖα λοιπὸν τριάντα ἔτη τῆς θεαματικῆς πορείας τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, μιᾶς πορείας ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν ἀντορθόδοξη *Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920*⁵, οἱ *Οἰκουμενισταὶ* μεταθέτουν καὶ καταργοῦν σταδιακὰ ἓνα πρὸς ἓνα τὰ «**αἰώνια ὄρια**»⁶ τῆς Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, ἀγνοοῦντες τὶς «προειδοποιήσεις» τῶν «συντηρητικῶν» νεοημερολογιτῶν καὶ μᾶλλον μειδιῶντες συγκαταβατικῶς!...

* * *

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΥΜΕ μερικὰ συγκεκριμένα καὶ σταθερὰ «**βήματα**» τῶν *Οἰκουμενιστῶν* πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν λοιπῶν Φαναριωτῶν ἐπισκόπων, ἰδιαιτέρως ἐναντι τοῦ αἰρετικοῦ Παπισμοῦ, πάντοτε ὁμῶς στὰ πλαίσια «**τῆς συγχρόνου οἰκουμενιστικῆς δραστηριότητος τῶν τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν**»⁷.

α) Αἶρουν τὰ ἀναθέματα τοῦ 1054 κατὰ τοῦ Παπισμοῦ (7.12.1965)⁸.

β) Διακηρύσσουν, ὅτι δὲν ὑπάρχουν οὐσιαστικαὶ διαφοραὶ μεταξὺ Ὀρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ⁹.

γ) Θεωροῦν τὸν Πάπα ὡς «**Πρῶτον Ἐπίσκοπον τῆς Χριστιανωσύνης**»¹⁰.

Συνάντησις Ἱεροσολύμων, 6.1.1964

Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄ καὶ ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας

Ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Ἀθηναγόρας († 1972)
ὑπεστήριξε, ὅτι

**«δὲν θεωρεῖται ἀναγκαία ἡ ἐκ προτέρων δογματικὴ ἐνό-
της τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνωθοῦν
αἱ Ἐκκλησίαι κρατοῦσαι ὅ,τι ἔχει ἐκάστη ὡς πίστιν καὶ δόγ-
μα, καὶ οὕτως ἡνωμένοι νὰ ἀναθέσουν εἰς τὴν θεολογίαν νὰ
ἐπιλύσῃ καὶ νὰ ἐναρμονίσῃ ἐν καιρῷ τὰς δογματικὰς αὐτῶν
διαφορὰς. Ἄν ἀναμένωμεν – λέγουσι – νὰ ἐκκαθαρισθῶσι
πρῶτον αἱ περὶ τὸ δόγμα διαφοραί, ἡ περιπόθητος ἔνωσις
ἀπομακρύνεται ἀφ' ἡμῶν καὶ δὲν ἐπιτυγχάνεται, ἐφ' ὅσον τὴν
ἐπιζητοῦμεν παραμένοντες διηρημένοι (καὶ ἐχθρικῶς
πολλάκις πρὸς ἀλλήλους διακείμενοι). Ἐνῶ ἐὰν ἐνωθῶμεν
πρῶτον, καὶ ἡνωμένοι ἐπιδιώξωμεν τὴν δογματικὴν ἀκρίβειαν,
θὰ φθάσωμεν αἰσιώτερον πρὸς τὸ εὐτυχὲς τοῦτο τέμα».**

(Βλ. περιοδ. «Ἐκκλησία», 15.6.1967, σελ. 326).

δ) Ἀλληλογραφοῦν μὲ τὸν Πάπα, ὡσὰν νὰ ἦταν «κοινωνικός»
ἐπίσκοπος, μὲ κάθε ἐκκλησιαστικὴ τάξι¹¹.

ε) Ἐπισκέπτονται τὴν αἰρετικὴν Ρώμη, ὡσὰν νὰ ἐπεσκέπτοντο ἓνα
Ὁρθόδοξο Πατριαρχεῖο¹².

στ) Συμπροσεύχονται μὲ τὸν Πάπα καὶ ἀνταλλάσσουν λειτουργικὸ
ἀσπασμό¹³.

ζ) Συνευλογοῦν μὲ τὸν Πάπα καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους του τὸ ὀρθόδοξο ἐκκλησίασμα¹⁴.

η) Τελοῦν Δοξολογίας πρὸς τιμὴν τοῦ Πάπα ἐντὸς τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ¹⁵.

θ) Ψάλλουν Πολυχρόνιο στὸν Πάπα δημοσίως καὶ «ἐπ' ἐκκλησίας»¹⁶.

ι) Μνημονεύουν στὰ «Δίπτυχα» τῆς Θείας Λειτουργίας τὸν Πάπα¹⁷.

ια) Ὑποδέχονται τοὺς παπικοὺς ἐπισκόπους ἐνθουσιωδῶς καὶ εὐλογοῦνται ἀπὸ αὐτοὺς¹⁸.

ιβ) Ἐπιτρέπουν στοὺς παπικοὺς ἐπισκόπους καὶ λοιποὺς κληρικοὺς νὰ παρίστανται συμπροσευχόμενοι στὶς Ἐνθρονίσεις ὀρθοδόξων ἀρχιερέων¹⁹.

ιγ) Συντάσσουν εἰδικὲς προσευχὲς καὶ τὶς ἀποστέλλουν στὸν Πάπα, γιὰ νὰ τὶς ἀπαγγεῖλη ἐπισήμως σὲ τελετὲς καὶ ἐκδηλώσεις²⁰.

ιδ) Ἀποδέχονται, ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι «Ἀδελφὴ Ἐκκλησία», ἡ ὁποία κατέχει «ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του», πρᾶγμα ποὺ σημαίνει, ὅτι παρέχει «ἀφ' ἑαυτῆς τὰ μέσα τῆς χάριτος καὶ τῆς σωτηρίας»²¹...

Εἶναι προφανές, ὅτι ἤδη ἔχει ἐπιτευχθῆ de facto πλήρης ταύτις Παπικῶν καὶ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*.

Ἄρά γε, ποιὲς «**ἐνώσεις**» ἀναμένονται ἀκόμη γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὶς ἀντιδράσεις τῶν «*συντηρητικῶν*»;...

2. Πραξικοπηματικὸ ἄνοιγμα πρὸς τὸ Βατικανὸ

ἌΣ ΕΠΙΜΕΙΝΟΥΜΕ ὁμως πρὸς τὸ παρὸν στὶς ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* ἐπισκόπων στὸ Βατικανό.

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα «*φαινόμενο*» ποὺ ἄρχισε ἐπισήμως πρὶν ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια καὶ παγιώθηκε πλέον, ὥστε νὰ μὴ προκαλῆ τὴν ἀνησυχία τῶν «*συντηρητικῶν*»...

Τί εἶχε συμβῆ τότε;

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς *Β' Βατικανῆς Συνόδου* (1962-1965), μὲ τὴν συνδρομὴ τῆς παπικῆς διπλωματίας καὶ τὶς ἀνεπίτρεπτες μεθοδεύσεις τοῦ Φαναρίου, διεσπάσθη ἡ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*²².

Στὴν λεγομένη *Α' Πανορθόδοξη Διάσκεψι* τῆς *Ρόδου* (24.9-

1.10.1961) είχε προταθῆ, ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ θέματα τῆς μελλούσης Πανορθόδοξου Συνόδου, ἡ

«Μελέτη τῶν τρόπων προσεγγίσεως καὶ ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν προοπτικῇ πανορθόδοξῳ» (V. Α')²³.

Βάσει αὐτῆς τῆς προοπτικῆς, ἡ πρόσκλησις τοῦ Βατικανοῦ γιὰ ἀποστολὴ παρατηρητῶν συνήντησε τὴν πανορθόδοξη ἄρνησι, ἡ ὁποία γνωστοποιήθηκε μὲ εἰδικὸ Ἀνακοινωθὲν (8.10.1962):

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, κατόπιν σχετικῆς προτάσεως τοῦ Βατικανοῦ, ἐξετάσαν τὸ ζήτημα τῆς ἀπὸ μέρους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας διὰ παρατηρητῶν παρακολουθήσεως τοῦ ἔργου τῆς συνεργουμένης σήμερον Β' ἐν Βατικανῷ Συνόδου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔκρινεν ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν κατὰ τόπους Ἀγιωτάτων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ὡς μὴ ἐφικτὴν τὴν ἀποστολὴν εἰς τὴν Σύνοδον ταύτην ὀρθόδοξων παρατηρητῶν»²⁴.

Ὅμως, οἱ κραυγαλέες ἀντικανονικότητες τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ ἔκδηλος παποφιλία του ἀνέτρεψαν – παρὰ τὶς ὀξύτατες καὶ ἰσχυρότατες ἀντιδράσεις – τὴν πανορθόδοξη αὐτὴν προοπτικὴ, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς λεγομένης Β' Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου (26-27.9.1963), καθὼς καὶ τῆς Γ' Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου (29.10-17.11.1964)²⁵.

Ἔτσι, κάθε τοπικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶχε στὸ ἐξῆς τὴν ἄδεια νὰ ἐνεργήσῃ ἀδέσμευτα καὶ νὰ ἀποστείλῃ παρατηρητὰς στὶς ἐπόμενες – ἐκτὸς τῆς πρώτης (1962) – φάσεις τῆς Β' Βατικανῆς, διότι ὅλη ἡ φαναριωτικὴ δραστηριότης ἐκεῖ τελικὰ ἀπέβλεπε, καθὼς βεβαίως καὶ στὴν περαιτέρω καλλιέργεια «ἀδελφικῶν σχέσεων» μὲ τὸν Παπισμὸ.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὰ τὰ σχετικὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων:

«...καίτοι αἱ Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν μετεχουσῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ πλειονότητα ἐξέφρασαν τὰς ὑπαρχούσας ἐν τῷ θέματι ἀντιρρήσεις (σ. ἡμ. γιὰ τὴν ἀποστολὴ παρατηρητῶν στὴν Β' Βατικανῆ), ἐν τούτοις ἐγένετο ὁμοφώνως ἀποδεκτὸν ὅπως ἐκάστη τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ εἰδικῷ τούτῳ θέματι ἐνεργήσῃ ἀδέσμεύτως» (Β' Διασκέψεως)²⁶.

«...ἐκάστη τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλη-

Συνάντησις Ρώμης, 26.10.1967

Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄ καὶ ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας

Ὁ οἰκουμενιστῆς πατριάρχης Ἀθηναγόρας († 1972) εἶχε δηλώσει, ὅτι

«ἡ ἐνότης θὰ γίνῃ κάποτε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμεν, θὰ ἔλθῃ μόνη της, ἔτσι ξαφνικά, ὅπως ξαφνικά γίνονται ὅλα τὰ μεγάλα καὶ ἱστορικά γεγονότα».

σιῶν» «εἶναι ἐλευθέρα, ἵνα ἐξακολουθῇ, ἐξ ἑαυτῆς καὶ οὐχὶ ἐξ ὀνόματος συνόλης τῆς Ὁρθοδοξίας, καλλι-εργοῦσα ἀδελφικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας...» (Γ΄ Διασκέψεως)²⁷.

* * *

ΘΑ ΑΞΙΖΕ νὰ ὑπενθυμίσουμε – προτοῦ νὰ προχωρήσουμε – μία μόνον πτυχή τοῦ πραξικοπηματικοῦ τρόπου λήψεως αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων:

Ἡ «**Ἀπόφασις**» τῆς Γ΄ Διασκέψεως ἐλήφθη μὲ σπουδῆ, χωρὶς εὐρεῖα συζήτησι καὶ ἐλευθερία λόγου καὶ ἐψηφίσθη ἐξ ὑφαρπαγῆς, «τῇ εἰσηγήσει τοῦ προέδρου τῆς καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θεῖρων Μελίτωνος» (κατόπιν Χαλκηδόνος)²⁸.

Ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Καρμίρης, ὁ ὁποῖος ἦταν παρῶν στὴν *Διάσκεψι*, ἰδοῦ πῶς περιέγραψε τὸ «πραξικόπημα»:

«Ἡμεῖς εἴχομεν ἐπιφυλάξεις καὶ ἐπεθυμοῦμεν νὰ γίνωσι διευκρινήσεις ἐπὶ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῆς ἐν λόγῳ παραγράφου, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων σημείων τοῦ σχεδίου τῆς ἀποφάσεως, ὅπερ ἠγνοοῦμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ προκαλέσωμεν γενικὴν συζήτησιν, λόγῳ τοῦ προκεχωρημένου τῆς ὥρας καὶ τῆς σημειωθείσης ἐντάσεως. Τόσον ὅμως σοβαραὶ ἀποφάσεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωνται ἐν σπουδῇ τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ καθ' ὃν τρόπον ἐλήφθη αὕτη, ἄνευ δὲ μακρᾶς ἐλευθέρας συζητήσεως ὑφ' ὅλων τῶν συνέδρων, τοῦ κειμένου αὐτῶν ἐγκαίρως διανεμομένου αὐτοῖς πρὸς μελέτην καὶ τυχὸν διόρθωσιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῶν»²⁹.

«Εἶναι τῷ ὄντι τελείως ἀδιανόητον, ἐν Διασκέψει ἐμπνεομένη ὑπὸ τοῦ φιλελευθέρου καὶ δημοκρατικοῦ πνεύματος τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, νὰ περιορίζεται, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως καὶ τῆς πίστεως καὶ τοῦ λόγου καὶ δὴ εἰς ἀρχιερεῖς καὶ καθηγητὰς τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας! Ὅπως ἐπίσης δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ τίθενται χρονικὰ ὄρια καὶ περιορισμοὶ κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ συζήτησιν τῶν διαφόρων γραπτῶν σχεδίων τῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ εἰσάγονται ταῦτα εἰς τὴν Ὀλομέλειαν πρὸς τελικὴν ἐπιψήφισιν, μὴ τελείως ἔτοιμα καὶ ὄριμα καὶ ἐν σπουδῇ, εἰς νυκτερινὰς ποθ' ὥρας ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ καὶ κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμὴν!»³⁰.

Η «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΣ» αὐτὴ ἀπόφασις ἀνοιξε ἐπισήμως πλέον τὴν λεωφόρο πρὸς τὸ Βατικανὸ μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα³¹.

Καὶ οἱ μὲν ἐπιδιώξεις τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν λοιπῶν *Οἰκουμενιστῶν* εἶναι γνωστές, καθὼς καὶ τὰ ἐπιτεύγματά τους.

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸς καὶ ὁ «*θόρυθος*» τῶν «*συντηρητικῶν*» ἀνθελωτικῶν καὶ ἀντι-οικουμενιστῶν, οἱ ὅποιοι ἔκριναν καὶ κατέκριναν τὶς ἀντορθόδοξες αὐτὲς ἀποφάσεις καὶ ἐνέργειες, ἀλλὰ βεβαίως **μόνον «δημοσιογραφικῶς» καὶ ὄχι «κανονικῶς»**, πρᾶγμα ποῦ θὰ ἐπέβαλλε ἀκόμη καὶ διακοπὴ «*κανονικῶν*» σχέσεων, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ Ἱερὰ Παράδοσις.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ «*θεολογία*»³² τοῦ «*δυνητικοῦ*» καὶ «*μὴ ὑποχρεωτικοῦ*» χαρακτήρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀποτειχίσεως (ΙΕ΄ Ἱ. Κανῶν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἱ. Συνόδου) ἔδωσε τὴν ἄδεια στοὺς Λατινόφρονες καὶ *Οἰκουμενιστὰς* νὰ ἐξισωθοῦν, ὅπως εἶδαμε, μὲ τοὺς Παπικοὺς.

Μία ματιὰ σὲ πρόσφατα γεγονότα θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ κατανοήσουμε τὸν ἀρνητικὸ ρόλο τῶν «*συντηρητικῶν*» νεοημερολογιτῶν ἀδελφῶν μας, οἱ ὅποιοι ἐξακολουθοῦν νὰ κοινωνοῦν μὲ τοὺς Λατινόφρονες καὶ *Οἰκουμενιστὰς*, παρὰ τὸ ὅτι θεωροῦν αὐτοὺς αἰρετικούς μὲ τὴν πλήρη ἔννοια τοῦ ὄρου:

«*Ονομάζοντες τοὺς Οἰκουμενιστὰς αἰρετικούς δὲν πιθανολογοῦμεν οὔτε ὑβρίζομεν, ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνομεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑποχρεοῦμεθα ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ τηρῶμεν καὶ νὰ διδάσκωμεν... Οἱ κυριώτεροι ἐξ αὐτῶν, τῶν Οἰκουμενιστῶν, εἶναι αἰρετικοὶ πρωτίστως διὰ τὰ φρονήματά των· ἀλλ' ἐπὶ πλέον εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ὑπὸ τὴν γενικωτέραν ἔννοιαν τῶν «ἀκοινωνήτων», διότι ἀκριβῶς ἐπικοινωνοῦν συμπροσευχόμενοι μεθ' αἰρετικῶν «ἐπιμενόντων τῇ αἵρέσει». Τέλος δὲ εἶναι «ἀκοινωνήτοι» καὶ ὑπὸ ἀναθεματισμόν, διότι εἶναι παραβάται «ἀδίστακτοι» πολλῶν συγχρόνως Ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ Τοπικῶν καὶ Ἀγίων Πατέρων ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Θὰ ἤρκει δὲ καὶ μόνον τὸ τελευταῖον τοῦτο, διὰ νὰ χαρακτηρίζωνται καὶ νὰ εἶναι «ἀκοινωνήτοι», ἔστω καὶ ἂν προσποιῶνται τοὺς ὀρθοδόξως φρονούντας καὶ κηρύττοντας»³³!...*

«Κοινωνούντες... κατασπαζόμεθα»

Ὁ πατριάρχης Δημήτριος καὶ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄

Τὴν 7.12.1975, ὁ πατριάρχης Δημήτριος († 1991) ἔγραψε πρὸς τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄, ἐπὶ τῆ δεκαετηρίδι τῆς «ἄρσεως» τῶν ἀναθεμάτων:

«Ἐν τοιούτοις ἀδελφικοῖς αἰσθήμασι καὶ οἰκοδομητικοῖς ἐξαγγελίαις κοινωνοῦντες τῇ Ὑμετέρα Ἁγιότητι, πρώτῳ τῆ τάξει καὶ τῇ τιμῇ ἐν τῷ καθόλου Σώματι τοῦ Κυρίου, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν ἐν φιλήματι Ἁγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξειδιασμένης τιμῆς».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 139/13.1.1967, σελ. 15).

Εἶναι δυστύχημα ποῦ οἱ νεοημερολογῖται ἀντι-οικουμενισταὶ ἀδελφοί μας δὲν ἔχουν πλήρη συναίσθησι τῶν ὑποχρεώσεών τους, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν ἀπὸ τὶς διαυγέστατες αὐτὲς θέσεις.

Ἐμεῖς ὅμως ὀφείλουμε νὰ προσευχώμεθα, γιὰ νὰ ἀνανήψουν καὶ μετανοήσουν, τόσο γιὰ **τὴν προσωπικὴ τους μεγάλη ἁμαρτία** (κοινωνοῦν μὲ τὴν αἵρεσι τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*), ὅσο καὶ **τὴν συλλογικὴ τους μεγίστη ἁμαρτία** (παρεμποδίζουν τὴν μόνη ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι τῆς αἵρέσεως μέσω τῆς «κανονικῆς» *Ἀποτειχίσεως*).

Ἐπίσης, ὀφείλουμε νὰ τοὺς ὑπενθυμίζουμε συνεχῶς τὴν ἐξῆς Πατερικὴ Διδασκαλία:

«Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοιούτοις κοινωνοῦντας μεγάλη τῇ φωνῇ ἀπεφάνετο»³⁴.

«Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται»³⁵.

«Οἵτινες τὴν ὑγιή πίστιν προσποιούνται ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δὲ τοῖς ἑτερόφροσι, τοὺς τοιοῦτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσι, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφοὺς ὀνομάζειν»³⁶.

3. Τρεῖς ἐνδεικτικὲς ἐπισκέψεις στὸ Βατικανὸ

ΑΛΛΑ, ἄς ἐπανέλθουμε στὶς ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων Οἰκου-
μενιστῶν ἐπισκόπων στὸ Βατικανό.

Τρία ἐνδεικτικὰ γεγονότα τοῦ 1994 εἶναι ἀρκετά, γιὰ νὰ μᾶς εἰσαγάγουν στὴν οὐσία τοῦ ζητήματος.

α. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1994 στὸ Βατικανὸ

ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ συνήλθε Σύνοδος τῶν ὑπὲρ τριακοσίων παπικῶν ἐπισκόπων τῆς Ἀφρικῆς (10.4-3.5.1994), στὴν ὁποία προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Παρθένιος, ὡς παρατηρητής³⁷.

Ὁ κ. Παρθένιος ἀνταποκρίθηκε στὴν πρόσκλησι καὶ μετέβη στὴν Ρώμη μαζί μὲ τὸν βοηθό του ἐπίσκοπο Κυρήνης κ. Θεόδωρο.

Στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων ὁ Πάπας «ἐπεφύλαξε θερμοτάτη ὑποδοχή» στὸν κ. Παρθένιο, ὁ ὁποῖος τὴν 14η Ἀπριλίου χαιρέτισε τὴν παπικὴ Σύνοδο μὲ εἰδικὴ προσφώνησι.

«Στὸ τέλος ὅλη ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ποντίφηκα τῆς Ρώμης ἐνθουσιασμένη χειροκρότησε καὶ πολλοὶ Ἐπίσκοποι ἰδιαιτέρως στὸ διάλειμμα ἔσπευσαν νὰ συγχαροῦν τὸν Μακαριώτατο».

Τὰ ἐρωτήματα ποῦ ἐγείρονται εἶναι εὐλόγα:

Τί θέσι εἶχε ἓνας ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος σὲ μία Σύνοδο ἑτεροδόξων;
Πὼς δικαιολογεῖται, ἐξ ὀρθοδόξου συνοδολογικῆς ἀπόψεως, ἡ παρουσία ἑνὸς ὀρθοδόξου Πατριάρχου σὲ μία παπικὴ Σύνοδο;

Μήπως τούλάχιστον ὁ κ. Παρθένιος ἐκήρυξε λόγον μετανοίας ἢ ἐτήρησε μίαν ἀξιοπρεπῆ στάσι;

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς ἀπόψεις τῆς προσφωνήσεώς του θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ κατανοήσουμε τὴν αἰτία τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν παπικῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλη πτώσι τοῦ βετεράνου αὐτοῦ

Οίκουμενιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε ἀναφανδὸν τὴν πλήρη αἴσθησί του, ὅτι παρευρίσκετο σὲ μία κανονικὴ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας³⁸.

«Ἀγιώτατε Πάπα Ρώμης, Ἀδελφὲ ἐν Χριστῶ
Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῶ, μέλη τῆς Συνόδου γιὰ
τὴν Ἀφρικὴ...».

«Ἀκολουθεῖτε τὴν Ἁγία Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Κυρίου μας, νὰ εἰσθε ὁμοῦ, ἐν ἐνότητι, ἀγάπῃ, εἰρήνῃ, ὅπως πιστεύουμε ὅτι Αὐτός, ὁ Χριστός μας, εἶναι μὲ ὅλους ἐσᾶς, στὴν Ἁγία συνάντησί σας, στὶς διαβουλεύσεις σας, στὶς συζητήσεις σας, στὸν διάλόγό σας. Ἐπίσης μαζί σας πνευματικῶς εἶναι ὁλος ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ Σῶμα Του, οἱ ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές Του, τὰ τέκνα τοῦ Κυρίου, τὰ ὁποῖα προσεύχονται γιὰ αὐτὴν τὴν Ἁγία Σύνοδο...».

«Οἱ προσευχῆς ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι μαζί σας. Ὁ Κύριός μας εἶναι μαζί σας, ἐπειδὴ εἰσθε ἔτοιμοι νὰ βαστάσετε μὲ θάρρος τὸν σταυρὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀφρικῆς, ἕναν βαρὺ Σταυρὸ, τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας, τῆς σταυρώσεως, τῆς ἀναστάσεως. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γίνεσθε μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θυσίας. Πρόκειται νὰ Τὸν ἀκολουθήσετε στὴν Ὁδὸ Του στὸν Σταυρὸ. Εἰσθε μάρτυρες Του, εἰσθε, ἑλληνιστί, οἱ μάρτυρές Του (witnesses and martyrs), ἔτοιμοι νὰ προσφέρετε τὴν ζωὴ σας στὸν λαὸ Του, ὡς μαρτυρία καὶ μαρτύριον...».

«Κάθε Σύνοδος ἀνήκει σὲ ὅλους, ἐνώνεται, συνδέεται μὲ ὅλους, μὲ τὸν λαὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ τὸν λαὸ ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριός μας προσέφερε τὴν ζωὴ Του γιὰ ὅλους, σὲ ὅλους τοὺς χρόνους καὶ ὅλους τοὺς τόπους. Θὰ εἰσθε ἐν συνδέσμῳ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες θρησκείες καὶ αὐτοὺς ποὺ δὲν πιστεύουν στὸν Θεό.

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι πρέπει νὰ εἰσθε ἐν συνδέσμῳ, ἐν διαλόγῳ μὲ τὸν λαὸ τοῦ Ἰσλάμ – θὰ ἀνακαλύψετε πῶς, πότε καὶ ποῦ. Ἡ Ἀφρικὴ ζῆ μὲ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου μας καὶ μὲ τὸ Ἰσλάμ.

Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσλάμ πιστεύει στὸν ἕνα Θεό. Στὸ Ἅγιο Κοράνιο διαβάζουμε γιὰ τὸν Κύριό μας, καὶ γιὰ τὴν μητέρα Του, τὴν Παρθένο...».

«Ἡ νέα χιλιετία ἀρχίζει σὲ ἕξι χρόνια. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου μας, πρέπει νὰ ἀρχίσουμε τὸν διάλογό μας μὲ ὅλες τὶς θρησκείες, νὰ συναντήσουμε ἀλλήλους, νὰ ἰδοῦμε ἀλλήλους, νὰ προσπαθήσουμε νὰ ζήσουμε μαζί...».

«Ἡ Ἐκκλησία Σας, ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος, τοῦ Ἀγίου Πατρός, μὲ τὴν ζωὴ Του, τὰ λόγια Του, τὰ ταξίδια Του, ἔχει ἀνοίξει πόρτες καὶ παράθυρα, ψυχὲς καὶ καρδιὲς σὲ ὅλον τὸν ἕνα κόσμον, ποὺ ἦσαν κλειστὲς...».

«Εἶναι (ὁ Πάπας) ἕνας “μάρτυς” (“witness”) τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ἕνας μάρτυς (martyr) ἐνότητος, ἀγάπης καὶ εἰρήνης.

Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα...»³⁹.

Ἀφήνοντας ἀσχολίαστα ὅσα ἐπακολούθησαν, ἐπισημαίνουμε ἀπλῶς τὸ κατάντημα τοῦ δυστυχοῦς πατριάρχου, ἐκφραζόμενο εὐκαίρως-ἀκαίρως μὲ τὴν «**διαχριστιανικὴ**» καὶ «**διαθρησκευτικὴ**» σκέψι του, ὅπως τὴν καλλιιεργεῖ ἡ πολυετὴς συμμετοχὴ του στὴν **Οἰκουμενικὴ Κίνησι**.

Οἱ ἀκόλουθες ἐνδεικτικὲς ἀπόψεις του γιὰ τὸν «**διάλογο**» μὲ τὸ Ἰσλάμ καὶ τὸν Ἰουδαϊσμό, καθὼς καὶ γιὰ τὴν «**ἰεραποστολὴ**» ποὺ ἀναπτύσσει τὸ Πατριαρχεῖο του, ὁμιλοῦν ἀφ’ ἐαυτῶν καὶ ἀποτελοῦν «**ἐρμηνεία**» τῆς προσφωνήσεώς του στὴν παπικὴ Σύνοδο.

«...γιὰ τὸν Διάλογο μὲ τὸ Ἰσλάμ καὶ τὸν Ἰουδαϊσμό.

Ἔχομε χρέος νὰ κινούμεθα καὶ νὰ συνεχίζομε. Εἶναι ἡ μόνη ὁδός, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη, γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐνότητα τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἄλλων, τῶν λαῶν καὶ τῶν θρησκειῶν...

Πιστεύομε καὶ οἱ τρεῖς σ’ ἕνα Θεὸ...

Δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι ἄρνηση τῶν θρησκειῶν στὸν κόσμον...

Ὁ Διάλογος μὲ τὶς θρησκείες εἶναι ἅγιο αἶτημα τῶν καιρῶν μας...

Ἡ ἀπομόνωση σήμερα εἶναι κίνδυνος γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ γένος μας. Δὲν τὸ θέλει αὐτὸ ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας...

Οἱ πιὸ πολλοὶ πιστοὶ μας, παιδιὰ τοῦ Πατριαρχείου,

Θρονική Έορτή Ρώμης, 29.6.1992

Ὁ οἰκουμενιστὴς ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Φαναρίου, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Δι' αὐτὸν τὸν μέγαν σκοπὸν καὶ τὴν μεγίστην εἰς βάρος ἀποστολήν, ἠϋδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ ἐπιλεγῆτε καὶ ἐκλεγῆτε ὡς ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Πατριάρχης τῆς σεβασμίας Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Εἰς τὰς δυσκόλους ταύτας ἡμέρας, ποὺ ζῶμεν ζῆθι καὶ πορεύου, προσθέτων ἄλλας πορείας πρὸς τὸν κόσμον εἰς ὅσας ἤδη ἐπραγματοποιήσατε καὶ γενοῦ γεφυροποιῶς – ροπιτίfix γεφυρώνων τὰ χάσματα καὶ ἐνώνων τοὺς λαοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν μας, οὐδαμῶς δειλιάζων πρὸ τοῦ πολλοῦ μόχθου ἢ τῶν παρεμβαλλομένων ἐμποδίων, ἐκ τῶν ἔσω καὶ ἐκ τῶν ἔξω, εἰς τὴν πορείαν σας».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 481/31.7.1992, σελ. 4).

εἶναι προσήλυτοι, ἄλλοτε εἰδωλολάτρες. Δὲν καλοῦμε κοντά μας ποτὲ Ἀφρικανοὺς ἀπὸ ἄλλες χριστιανικὲς ἐκκλησίες...»⁴⁰.

6. Τὴν 29.6.1994 καὶ πάλι στὸ Βατικανὸ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλε τὸ 1994, ὅπως κάθε χρόνο, ἐπίσημη Ἀντιπροσωπία, γιὰ νὰ συμμετάσχη στὴν «Θρονική Έορτή» τῆς αἰρετικῆς Ρώμης.

Οἱ Παπικοὶ ὁμολογοῦν, ὅτι

«ὁ ἀδελφικὸς συνεορτασμὸς τῶν θρονικῶν ἐορτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως κατέστη πλέον ἱερὰ παράδοση στὶς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν»⁴¹.

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ἀποδέχονται, ὅτι ἡ

άμοιβαία αυτή συμμετοχή στις «Θρονικές Έορτές» είναι «**καθιερωμένη από έτών παράδοση**»⁴².

Κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς,

«ἡ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωθεῖσα ἀνταλλαγὴ ἐπισήμων Ἀντιπροσωπειῶν κατὰ τὰς Θρονικὰς ἐορτὰς τῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης» συνεχίζεται **«ἐπιτυχῶς ἄχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν»**⁴³.

Ἡ νέα αὐτὴ «Ἱερὰ Παράδοσις»⁴⁴ εἶχε ἀρχίσει τὸ 1969 μὲ πρωτοβουλία τοῦ Βατικανοῦ, ἐπὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου.

Τότε ἡ αἰρετικὴ Ρώμη, ἀποβλέπουσα στὴν εὐρυτέρα «**ἐμβάθυνσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν**», ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσί της πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξι τοῦ τομέως τῆς «**συμπροσευχῆς**». Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἔκρινε εὐλογο νὰ μετέχη ἐπισημῶς στὴν **Θρονικὴ Ἐορτὴ** τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30 Νοεμβρίου)⁴⁵.

Ἔτσι, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1969 ἡ Ἀντιπροσωπία τοῦ Βατικανοῦ, ὑπὸ τὴν ἡγεσίᾳ τοῦ Καρδινάλιου Ἰ. Βίλλεμπρανς, μετέβη στὸ Φανάρι καὶ ἔλαβε μέρος συμπροσευχομένη στὴν πανηγυρικὴ πατριαρχικὴ Θ. Λειτουργία, ὅπου ἔγιναν προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις ἐνωτικοῦ καὶ οἰκουμενιστικοῦ χαρακτῆρος, τὸν δὲ πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ τότε ἀρχιμανδρίτης Βαρθολομαῖος Ἀρχοντῶνης⁴⁶.

* * *

ἌΛΛΑ θεωροῦμε ἀναγκαία μία κάπως ἐκτενὴ παρένθεσι.

Εἶναι βεβαίως εὐνόητος, ἐξ ἐπόψεως *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, «ἡ **ἐκκλησιολογικὴ σημασία τῶν Θρονικῶν Ἐορτῶν Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως**», τί ἐκφράζει καὶ ποῦ ἀποβλέπει⁴⁷.

Ἐνδεικτικῶς, ὁμολογεῖται, ὅτι

«ἡ κατ' ἔτος τακτικὴ ἀνταλλαγὴ τῶν ἐπισκέψεων τούτων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν θρονικῶν ἐορτῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Ρώμης ἀποτελεῖ ἀδελφικὴν μὲν ἀλλὰ καὶ ἐκκλησιολογικὴν πρᾶξιν. Καὶ μόνον δι' αὐτῆς αἱ δύο Ἐκκλησίαι θεολογοῦν, βιοῦν τὴν θεολογίαν τῆς κοινωνίας καὶ διακηρύσσουν τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν καὶ παραδοχὴν ἀλλήλων»⁴⁸.

Ἡ βαρύτης αὐτῆς τῆς «**θεολογίας ἐν τῇ πράξει**», προλαμβα-

νομένου ἔτσι καὶ ἐπηρεαζομένου ἀμέσως τοῦ λεγομένου «**Θεολογικοῦ Διαλόγου**», εἶναι μεγίστη, διότι

«τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὸ ἐν γένει ἔργον τῆς προαγωγῆς τοῦ διαλόγου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως μετὰ τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης πορεύεται συνοδικῇ καὶ πανορθόδοξῳ διαγνώμῃ»⁴⁸.

Ἐπιμένουμε ὀλίγο ἀκόμη στὸ σοβαρώτατο αὐτὸ θέμα, γιὰ νὰ γίνη πλήρως ἀντιληπτό, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τί ἐπέδωκε τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὶς πραξικοπηματικὲς ἀποφάσεις τῶν Β΄ καὶ Γ΄ Πανορθόδοξων Διασκέψεων τῆς Ρόδου (1963, 1964) καὶ πῶς κυριολεκτικὰ «σύρει» τὶς λοιπὲς τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίαι μὲ τὸ ἐπικάλυμμα τῆς «**συνοδικῆς καὶ πανορθόδοξου διαγνώμης**».

Ὁ «**Θεολογικὸς Διάλογος**» μὲ τὴν αἰρετικὴ Ρώμη θὰ ἄρχιζε τὸ 1980. Ὅμως, τὸ 1977, καὶ ἐνῶ ὑποτίθεται ὅτι εὕρισκόμεθα ἀκόμη στὸ στάδιο τῆς προετοιμασίας, κατὰ τὴν *Θρονικὴ Ἑορτὴ* τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκφράζονται ἤδη τὰ «**ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα**» τοῦ «**Διαλόγου**»!...

Οὐνίτης Καθηγητῆς, διερμηνεύων λίαν ἐπιτυχῶς τὴν ἔννοια τῶν ἐκατέρωθεν δηλώσεων (Καρδιναλίου Βίλλεμπρανς καὶ πατριάρχου Δημητρίου)⁴⁹, συμπεραίνει:

«Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία πιστεύει, ἀναγνωρίζει καὶ διακηρύσσει ὅτι αἱ δύο Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, Καθολικὴ καὶ Ὀρθόδοξος, συμμετέχουν τοῦ αὐτοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας, τοῦ αὐτοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, τῆς αὐτῆς μυστηριακῆς πραγματικότητος. Τὴν αὐτὴν διακήρυξιν κάμνει καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης», «ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοινὴν ἀπόφασιν ὅπως ὁ θεολογικὸς διάλογος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν περὶ Μυστηρίων»⁵⁰.

«Ἡ κοινὴ περὶ Μυστηρίων διδασκαλία ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ πολλαπλότητι θεολογικῶν θεωρήσεων καὶ τῆς πράξεως καὶ ἡ κοινὴ περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας πίστις των ὠδήγησαν αὐτὰς εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν καὶ παραδοχὴν ἀλλήλων»⁵¹.

«Ὅθεν, ἀπὸ τὴν πρόσφατον νέαν ἀδελφικὴν συνάντησιν τῆς πρεσβυτέρας καὶ τῆς Νέας Ρώμης οἱ

**Σύνοδος Παπικῶν Ἐπισκόπων Ἀφρικήs
Ρώμη, 10.4-3.5.1994**

Ὁ συγκροητιστὴς πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Παρθένιος († 1996) ἔλαβε μέρος ὡς παρατηρητὴς καὶ εἶπε μεταξὺ ἄλλων στοὺς Παπικοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἀφρικήs:

«Πρέπει νὰ εἰσθε ἐν συνδέσμῳ, ἐν διαλόγῳ μὲ τὸν λαὸ τοῦ Ἰσλάμ... Ἡ Ἀφρικὴ ζῆ μὲ τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Κυρίου μας καὶ μὲ τὸ Ἰσλάμ. Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσλάμ πιστεύει στὸν ἕνα Θεό... Πρέπει νὰ ἀρχίσουμε τὸν διάλογό μας μὲ ὅλες τὶς θρησκείες...».

(Περιοδ. «Πάντανος», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1994, σελ. 27-29).

Χριστιανοὶ Ἀνατολῆs καὶ Δύσεως... ἀποκομίζουν νέα ἐλπιδοφόρα μηνύματα. Πράγματι, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς Ἐφεσίους, “ἀρα οὖν οὐκέτι ἐσμὲν ξένοι”, ἰδίως ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ Καθολικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι, καθότι συμμετέχομεν τοῦ αὐτοῦ Μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ αὐτοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας του, ἔχομεν δὲ κοινὰ τὰ Μυστήρια τῆς σωτηρίας μας, κοινήν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν»⁵¹.

Εἶναι λοιπὸν προφανές, ὅτι ὁ λεγόμενος «Θεολογικὸς Διάλογος» ἀπλῶς ἐπισφραγίζει «πανορθοδόξως» αὐτὰ ποὺ ἤδη ἔχει ἐξαγγεῖλει τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἐξ ὀνόματος ὅλης τῆς Ὀρθοδοξίας!...

Γιατί λοιπὸν ἐξανίστανται τώρα οἱ «συντηρητικοὶ» καὶ οἱ Ἁγιορεῖται Πατέρες γιὰ τὴν «Βελεμένδιο Ἐνωσι»;

Μήπως αὐτὴ παρουσιάσθηκε ὡς κεραυνὸς ἐν αἰθρία;

Ἄγνοοῦν (ἐπιτρέπεται νὰ ἀγνοοῦν;), ὅτι πρὸ τοῦ «Βελεμενδίου» εἶχαμε ἀλλεπάλληλα «Βελεμένδια» θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς;

* * *

ΟΜΩΣ, ἄς ἐπιστρέψουμε στὴν «Θρονικὴ Ἑορτὴ» τῆς Ρώμης τοῦ 1994.

Ἡ Ἀντιπροσωπία τοῦ Φαναρίου ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς Λατινόφρονες μητροπολίτη Ἡλιουπόλεως καὶ Θείων κ. Ἀθανάσιο, τὸν ἐπίσκοπο Κρατείας κ. Γεννάδιο (βοηθὸ τοῦ μητροπολίτου Ἰταλίας) καὶ τὸν ἀρχιμανδρίτη κ. Πολύκαρπο Σταυρόπουλο (πρωτοσύγκελλο τῆς αὐτῆς μητροπόλεως)⁵².

Ἡ πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, παρέστη συμπροσευχομένη στὴν ἐόρτια λειτουργία ποὺ ἐτέλεσε ὁ Πάπας στὸν Ἅγιο Πέτρο⁵³, ὅπου τῆς ἐπεφυλάχθη ἰδιαιτέρως ἐγκάρδια ὑποδοχή, ὁ δὲ μητροπολίτης κ. Ἀθανάσιος ἔφερε μανδύα⁵⁴.

Ὁ κ. Ἀθανάσιος, κατὰ τὴν ἐπίδοσι τοῦ πατριαρχικοῦ μηνύματος, σὲ εἰδικὴ ὡς συνήθως ἀκρόασι, προσεφώνησε καταλλήλως τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ καὶ – μεταξὺ τῶν ἄλλων – ἐγκωμίασε αὐτὸν μὲ τρόπον ἀνεπίτρεπτον καὶ τὸν προέτρεψε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πρωτοπορεία του στὸ διαχριστιανικὸ καὶ διαθρησκευτικὸ τοῦ ἄνοιγμα:

«Ὅμως διαβιούμεν συγχρόνως καὶ εἰς μίαν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Θεία Πρόνοια ηὐδόκησεν, ὅπως τῆς “Προκαθημένης τῆς Ἀγάπης” προῖσταται ἡ Ὑμετέρα Ἀγιότης, ἡ ὁποία μὲ τοὺς λόγους, τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ ὄραματα Αὐτῆς ἔχει ἀφήσει ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς Της.

Ἀγιώτατε, προβάλετε μὲ διαφάνειαν τὴν ἱστορικὴν καὶ σύγχρονον ταυτότητα καὶ αὐτοσυνειδησίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐντείνετε τὰς προσευχὰς ὑμῶν καὶ προσπάθειας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἰσότητος μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν μεγάλων μονοθεϊστικῶν Θρησκευτῶν, τῶν λοιπῶν θρησκευμάτων καὶ τῶν ἐθνῶν, διὰ τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων ὅλης τῆς γῆς.

Νὰ εἴσθε βέβαιος, ὅτι τοῦτο θὰ εἶναι ἡ αὐθεντικώτερα συμβολὴ Ὑμῶν εἰς τὸ ἐορτασθησόμενον “Μεγάλον Ἰωβηλαῖον τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου” κατὰ τὸ ἔτος 2000»⁵⁵!...

γ. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1994

καὶ πάλι δυστυχῶς στὸ Βατικανὸ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, μὲ γενικὸ θέμα: «*Ἡ ἀφιερωμένη ζωὴ καὶ ὁ ρόλος τῆς στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν κόσμον*», πραγματοποιήθηκε στὸ Βατικανὸ ἡ «*Θ΄ Κανονικὴ Γενικὴ Σύγκλησις τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Παπισμοῦ*».

Εἶχε προσκληθῆ καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ὁποίου ἐπίσκοπος Τράλλεων κ. Ἰσιδωρος (Ἡγούμενος καὶ Πατριαρχικὸς Ἐξάρχος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου τῆς Πάτμου), παρέστη στὴν παπικὴ αὐτὴ Σύνοδο, μάλιστα δὲ στὴν συνεδρία τῆς 5ης Ὀκτωβρίου, ἡ ὁποία ἄρχισε μὲ τὴν προσευχὴ «*Adsumus*» ἀπὸ τὸν Πάπα, ἐξεφώνησε καὶ εἰδικὴ ὁμιλία.

Ὁ Φαναριώτης ἐπίσκοπος εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς, βεβαίως πάντοτε ἐντὸς τοῦ πνεύματος τῆς θεολογίας τῶν «*Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν*»:

«*Εἶμαι ἐξαιρετικὰ συγκινημένος ἀπὸ τὴν γενναιοδωρία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε τὸ προνόμιο νὰ εὐρίσκωμαι ἐδῶ σήμερα στὴν σεβάσμια αὐτὴ Σύγκλησι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀδελφῆς ἡμῶν Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐπίσης νὰ ἀντιπροσωπεύω τὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὴν ἀποστολὴ πού μοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὁ Α΄. Μεταφέρω στὸν Ἀγιώτατο Πάπα τῆς ἀρχαίας Ρώμης Ἰωάννη Παῦλο Β΄ καὶ σὲ ὅλους σας, μέλη αὐτῆς τῆς ἀγίας Συνόδου, τὸν ἀδελφικό του ἐναγκαλισμὸ καὶ τὶς καλύτερές του εὐχές, ὥστε ἡ ἐργασία σας νὰ προχωρήσῃ ὁμαλά*».

«*Ἡ παρουσία μου μεταξὺ σας, σεβαστοὶ ἀδελφοί, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θελήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Αὐτὲς ἐπιθυμοῦν νὰ ἐντείνουν τὶς ἐπαφές τους, παρὰ τὰ προσκόμματα, τὰ ὁποία τίθενται στὶς σχέσεις τους*».

«*Σὲ κρίσιμες ἐποχὲς ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐνδυναμώθηκε ἀπὸ τοὺς καρποὺς αὐτοὺς (τῆς Ἀνατολικῆς μοναστικῆς ζωῆς πού μεταφυτεύθηκε στὴν*

**«Θ' Κανονική Γενική Σύγκλησις
τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Παπισμοῦ»
Ρώμη, Ὀκτώβριος 1994**

Στὴν συνεδρία τῆς 5.10.1994 τῆς Παπικῆς Συνόδου, ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Ἰωάννου Παύλου Β', ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως **ἐπίσκοπος Τράλλεων κ. Ἰσίδωρος**, τότε Ἡγούμενος καὶ Πατριαρχικὸς Ἐξαρχος τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου τῆς Πάτμου, εἶπε μεταξύ ἄλλων, ἀπευθυνόμενος στοὺς Παπικοὺς ἐπισκόπους:

«Εἶμαι ἐξαιρετικὰ συγκινημένος ἀπὸ τὴν γενναιοδωρία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε τὸ προνόμιο νὰ εὐρισκῶμαι ἐδῶ σήμερα στὴν σεβάσμια αὐτὴ Σύγκλησις τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀδελφῆς ἡμῶν Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐπίσης νὰ ἀντιπροσωπεύω τὸν Οἰκουμενικὸ Ἱερόν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὴν ἀποστολὴν ποὺ μοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Αὐτοῦ Ἁγιότης ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὁ Α'. Μεταφέρω στὸν Ἁγιώτατο Πάπα τῆς ἀρχαίας Ρώμης Ἰωάννη Παῦλο Β' καὶ σὲ ὅλους σας, μέλη αὐτῆς τῆς ἁγίας Συνόδου, τὸν ἀδελφικὸ του ἐναγκαλισμὸ καὶ τὶς καλύτερες του εὐχές, ὥστε ἡ ἐργασία σας νὰ προχωρήσῃ ὁμαλῶς.»

(Ἐφημερ. «L' Osservatore Romano», No 43 [1363]/
26.10.1994, p. 7).

Δύσι), καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδυναμώνεται μεγάλως ἀπὸ αὐτοὺς, (ἐφ' ὅσον) τὰ μοναχικὰ τάγματα ἀποτελοῦν τὴν ἐξαιρετικὴ τῆς δόξαν. Ἡ Μονὴ Κρυπτοφέρρης ἐδῶ στὴν καρδιὰ τῆς Ρώμης ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ σύμφωνα μὲ τὴν Ἀνατολικὴν παράδοσι γιὰ αἰῶνες καὶ ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους θησαυροὺς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας...».

«Στὸ Μοναστήρι τῆς Πάτμου, τὸ 1988, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἐορτῶν γιὰ τὸν ἑνατο αἰῶνα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του, εἶχα τὴν χαρὰ νὰ δεχθῶ τὸν Καρδινάλιο Χάμερ, Ἄπεσταλμένο τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β΄. Εἶμαι εὐτυχῆς σήμερα, διότι θεωρῶ, ὅτι κατὰ τινὰ τρόπον ἀνταποδίδω τὴν ἐπίσκεψι αὐτῆ, ὡς ἀπεσταλμένος σὲ σᾶς ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο...»⁵⁶.

Δὲν θεωροῦμε σκόπιμο νὰ σχολιάσουμε τὴν παρουσία καὶ τὶς δηλώσεις τοῦ ἐπισκόπου Τράλλων κ. Ἰσιδώρου, διότι ὀμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν.

4. Καλλιέργεια Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ

ΜΕ ΤΑ ΟΛΙΓΑ παραδείγματα ποὺ ἀναφέραμε ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν στὸ Βατικανὸ εἶναι πασιφανὲς ποῦ ὁδηγεῖ ἡ λεγομένη *Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, ἡ ὁποία **δὲν ἐξαντλεῖται βεβαίως μόνον στοὺς «Διαλόγους»**.

Οἱ καλοπροαίρετοι εὐσεβεῖς καὶ ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως ἀντιλαμβάνονται πολὺ καλά, ὅτι μὲσω τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καλλιεργεῖται ὁ **Δογματικὸς Συγκρητισμὸς**.

Ἡ ἔνωσις ἔχει ἐπιτευχθῆ **de facto** μὲσω τοῦ συγχρωτισμοῦ, τῆς συναναστροφῆς καὶ τῆς στενῆς ἐπαφῆς καὶ σχέσεως, στὶς ποικίλες λεγόμενες διαχριστιανικὲς δραστηριότητες.

Αὐτὴ ἄλλωστε ἦταν καὶ ἡ «στρατηγικὴ» τῆς *Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, ἡ ὁποία θεωρεῖται – καὶ δικαίως – ὡς ἡ βάση καὶ τὸ θεμέλιο τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Ἡ «στρατηγικὴ» αὐτὴ ἀποτελεῖ ὄντως **«σημεῖον τῶν καιρῶν»**: ὀρθόδοξοι καὶ αἱρετικοί, ἐμμένοντες στὶς οἰκείες δογματικὲς θέσεις τους, συσκέπτονται, συμπροσεύχονται, συλλειτουργοῦνται καὶ συνεργάζονται, καλλιεργοῦντες τὸν **Δογματικὸ Συγκρητισμὸ**, ὁ ὁποῖος σαφῶς τείνει στὴν ἁρμονικὴ καὶ ἀδιατάρακτη συνύπαρξι ἀληθείας καὶ πλάνης, φωτὸς καὶ σκότους, **δηλαδὴ στὴν κατ' οὐσίαν κατάργησι τοῦ κηρύγματος τῆς μετανοίας**⁵⁷.

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ έχουν επίγνωση, ότι οι «Διάλογοι», ιδίως με τους Παπικούς, έχουν **«χαρακτήρα έντονα τεχνοκρατικό και ελάχιστο, ή και καθόλου, εκκλησιαστικό»**, ἐφ' ὅσον τὸ «πλήρωμα» τῶν διαλεγομένων **«οὔτε συμμετέχει ἐνεργά, οὔτε ἐνημερώνεται ὑπεύθυνα καὶ ἀντικειμενικά»**⁵⁸.

Συναφὲς ἄλλωστε εἶναι καὶ τὸ θέμα τῆς «διαδικασίας ἀποδοχῆς» (Reception) τῶν πορισμάτων καὶ τῶν «συμπεφωνημένων κειμένων» ἀπὸ τὰ διαλεγόμενα μέρη, διότι βεβαίως στοὺς «Διαλόγους» ὑποτίθεται ὅτι συμμετέχει ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ (ἢ «Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας») καὶ **«ὄχι μόνο μία ομάδα εἰδικῶν ποὺ ἔχουν ὡς «ἐπάγγελμα» τὸν οἰκουμενισμό»**⁵⁹.

Καὶ ἐνῶ γίνεται δεκτὸ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὅτι **«ἐκείνο τὸ ὁποῖο προέχει εἶναι... ἡ πλήρης ἐνημέρωση τῶν πιστῶν ὡς πρὸς τὴν πορεία καὶ ἐξέλιξη τῶν διαλόγων»**⁶⁰.

καὶ ἐνῶ δηλώνουν, ὅτι

«ὁ ὀρθόδοξος λαὸς δὲν γνωρίζει τίποτε γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση... ἀλλ' ἴσως εἶναι τυχερὴ καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνηση ὅτι ὁ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς δὲν γνωρίζει τί γίνεται (πράγματι) στὴν Γενεύη»⁶¹,

ταυτοχρόνως ὑβρίζουν σκαιότατα ὄσους ἀποτολμοῦν νὰ ἀντιδράσουν στοὺς «Διαλόγους» αὐτοὺς.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ στάσις τοῦ Οἰκουμενιστοῦ καὶ Λατινόφρονος μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θεῖρων κ. Ἰθνασίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε ἐν ὥρᾳ Θ. Λειτουργίας, στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Φαναρίου, στὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνώπιον ὄλου τοῦ φάσματος τῶν ἑτεροδόξων, νὰ δηλώσῃ **χωρὶς ἐντροπὴν** τὰ ἐξῆς:

«Μερικοὶ ἡμέτεροι εἰδήμονες καὶ μὴ “ὑπερορθόδοξοι”, διαφόρων τάξεων καὶ ἀποχρώσεων, τυπικοὶ τ.ἑ. συνήθως ἐκπρόσωποι τοῦ μυωπάζοντος ἐπαρχιωτισμοῦ, ἢ ἀκόμη χειρότερον τοῦ νεοπροτεσταντικοῦ πολιτειακοῦ καίσαροπαπισμοῦ καὶ τοῦ παρεκκλησιαστικοῦ νεοευσεβισμοῦ, εὐκαίρως ἢ ἀκαίρως καταφέρονται θιαίως σχετικῶς πρὸς τοὺς διαλόγους... Ἄλλοῦ ἅς ζητήσουν, λοιπόν, οἱ κύριοι αὐτοὶ διέξοδον εἰς τὰ ἀδιέξοδά τους»⁶²!...

ΕΙΝΑΙ ΛΟΙΠΟΝ σαφέστατο, ότι οι *Οίκουμενισταί* δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους οὔτε «προειδοποιήσεις» τοῦ τύπου:

«Παναγιώτατε, ἂν τελικῶς προχωρήσετε ἀκόμη, τότε θὰ ἴδητε...»⁶³,

ἀλλ' οὔτε καὶ «παρακλήσεις» τοῦ τύπου:

«Παναγιώτατε, παρακαλοῦμεν καὶ ἰκετεύομεν, ὅπως μὴ ἀποδεχθῆτε τὸ κείμενον [τῆς “Βελεμενδίου Ἐνώσεως”]...»⁶⁴.

Καὶ δὲν τὶς λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι αὐτοὶ οἱ «Παναγιώτατοι» κυριολεκτικὰ «στηρίζουν»⁶⁵ τοὺς «Διαλόγους», ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὴν «συμφωνία» τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ γιὰ τὴν πανορθόδοξη συναίνεσι⁶⁶.

Ἄλλὰ εἶναι καὶ ἄκρως λυπηρὸ (καὶ ἐξοργιστικὸ) τὸ φαινόμενο νὰ γράφουν / δηλώνουν οἱ ἐνίστε διαμαρτυρόμενοι – μόνον «**δημοσιογραφικῶς**» – κατὰ τῶν οἰκουμενιστικῶν τολμημάτων, ὅτι προβαίνουν εἰς τοῦτο, ὅχι διότι ἀντιμετωπίζουν τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας ὡς μίαν αἵρεσιν, ἢ ὁποία νοθεύει τὴν Θεανθρωπίνην Ἀλήθειαν καὶ ὁδηγεῖ στὴν αἰώνια ἀπώλεια, ἀλλὰ

«διὰ τὸν καθησυχασμὸν τοῦ φρονήματος τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας...»⁶⁷

καὶ

«διὰ νὰ προλάβωμεν τὰς δυσμενεῖς ἐκεῖνας ἐξελίξεις ἐν Ἀγίῳ Ὁρει...»⁶⁸!...

Εἶναι δυστύχημα νὰ μὴ παραδέχωνται ἐπὶ τέλους οἱ «συντηρητικοὶ» νεοημερολογῖται καὶ οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες, ὅτι ἐντεῦθεν τοῦ 1920 δὲν ἔχουμε «Διαλόγους», οἱ ὅποιοι ἀπλῶς ἀπέτυχαν· οὔτε «Διαλόγους» ἀπλῶς «ἐπὶ μεγάλη ζημίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας»⁶⁸· οὔτε «Διαλόγους», οἱ ὅποιοι καταλήγουν ἀπλῶς «εἰς διασυρμὸν τῶν Ὁρθοδόξων»⁶⁸· ἀλλὰ ἔχουμε ἔκπτωσιν ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας μέσω τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ἢ ὁποία εἶναι μία παν-αἵρεσις, **βασίζομένη** στὴν λεγομένη «*Βαπτισματικὴ Θεολογία*», **καλλιεργούμενη** διὰ τοῦ *Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ* καὶ ἔχουσα μία Ἐγκοσμιοκρατικὴ Προοπτικὴ.

* * *

Ο ΕΥΣΕΒΗΣ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὁ Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος ἐκήρυξε τὴν αἵρεσί του, διεκήρυξε μὲ παρρησία:

Θρονική Έορτή Ρώμης, 29.6.1995

Έπισημοτάτη συμμετοχή του κ. Βαρθολομαίου

Ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν εὐλογία (*Angelus*), ἀπαγγελία τοῦ «Ἄγγελος Κυρίου» τὸ μεσημέρι, στὴν Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὸ Βατικανό, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«*Συναντηθέντες ἀδελφικῶς ἐν προσευχῇ ἐνταῦθα μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ Προκαθημένου τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄... συνεζητήσαμεν ἐν ἐξειδικευμένῃ προσωπικῇ εὐθύνῃ τὰ καθήκοντα ἡμῶν ἔναντι τῶν ἐκατέρωθεν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ συγχρόνου κόσμου. Ἐν τῷ πνεύματι τῆς τοιαύτης εὐθύνης, τὴν ὁποῖαν εἴμεθα δέδοται ὅτι συμμερίζονται καὶ οἱ λοιποὶ πνευματικοὶ Ἀρχηγοὶ τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπὶ γῆς θρησκευμάτων, καλοῦμεν εἰς εἰρήνην καὶ ἀδελφικὴν συνεργασίαν πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς φοβουμένους τὸν Θεὸν καὶ ἀγαπῶντας τὸν ἄνθρωπον.*

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 520/31.7.1995, σελ. 18-19).

«Βασιλέα ἔχομεν, ἐπίσκοπον οὐκ ἔχομεν»⁶⁹!...

Ὁ εὐσεβὴς Λαὸς τοῦ Θεοῦ σήμερα

• **καλεῖται** νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῶν Ἁγίων, ἂν θέλῃ νὰ παραμείνῃ Ὁρθόδοξος καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν πραγματικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας·

• **ὀφείλει** νὰ διακηρύξῃ μὲ θάρρος, ὅτι **«Πατριάρχην οὐκ ἔχομεν!»**·

• **ἔχει χρέος** νὰ διακόψῃ πᾶσαν κοινωσίαν μὲ τὸν κ. Βαρθολομαῖο καὶ ὅσους κοινωνοῦν μαζί του καὶ τὸν ἀνέχονται νὰ δηλώνῃ ἐξ

όνόματος δῆθεν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπὶ συνεχοῦς βάσεως τὰ ἐξῆς καὶ παρόμοια, παντελῶς ἀπαράδεκτα ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου:

- α.** «Διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡ μετοχὴ εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπῆρξεν ἀπ' ἀρχῆς καὶ παραμένει ἱερωτάτη ὑποχρέωσις»⁷⁰.
- β.** «Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι πολυτέλεια, εἶναι καθῆκον»⁷¹.
- γ.** Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς ἀποτελοῦν «τὸ ἐνιαῖον σῶμα τοῦ Χριστοῦ»⁷².
- δ.** Ὁρθοδοξία καὶ Ἀγγλικανισμὸς εἶναι «Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι» καὶ ἔχουν κοινὴν εὐθύνην «ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησία»⁷³.
- ε.** Ὁρθόδοξοι καὶ Ἰουδαῖοι/Ἑβραῖοι ἀποτελοῦν «μέλη τῆς αὐτῆς πνευματικῆς οἰκογενείας»⁷⁴.
- στ.** Ὁρθοδοξία καὶ Μουσουλμανισμὸς εἶναι «δύο παραδεδομένοι ἐμπειρία», «δύο μεγάλαί ἀβρααμικαὶ παραδόσεις» καὶ ἔχουν «κοινὴν κλήσιν» πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκκοσμικεύσεως⁷⁵.
- ζ.** Χριστιανισμὸς, Μουσουλμανισμὸς καὶ Ἰουδαϊσμὸς εἶναι «θρησκευτικαὶ κοινότητες», οἱ ὁποῖες δύνανται – ἐὰν εἶναι «ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ» – «να ἐπιτύχουν τὴν ἐξισορρόπησιν μεταξύ τοῦ κοσμικοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ἐθνικισμοῦ ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος ἀφ' ἑτέρου»⁷⁶.
- η.** «Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδοί, Βουδισταὶ καὶ Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ καιρὸς ὄχι ἀπλῶς γιὰ προσέγγιση, ἀλλὰ γιὰ μιὰ συμμαχία καὶ συλλογικὴ προσπάθεια», γιὰ «να συντελέσωμε ὅλοι μας στὴν προώθησιν τῶν πνευματικῶν ἀρχῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς εἰρήνης», ἐφ' ὅσον ὁμως «εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ»⁷⁷.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ καὶ ἐνδεικτικὸ ἀνωτέρω ἀπάνθισμα τῶν ἀπόψεων τοῦ κ. Βαρθολομαίου, μέσω τοῦ ὁποίου παρακολουθοῦμε τὴν συνεχῶς ἀνελλισσομένη σκέψι του ἀπὸ τοῦ *Δογματικοῦ* στὸν *Διαθρησκειακὸ Συγκρητισμὸ*, βεβαιώνει τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές:

«Πατριάρχην οὐκ ἔχομεν!».

Εἶναι λοιπὸν ἀπολύτως ὀρθὸν αὐτὸ ποὺ ἐγράφη περίπου πρὸ 25ετίας καὶ τὸ ὁποῖο ἰσχύει σήμερα ἀκόμη περισσότερον:

«Ἐάν οἱ Ὀρθόδοξοι μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Στουδίτας Μοναχοὺς ἐπειθάρχουν εἰς τὰς πλειοψηφούσας εἰκονομαχικὰς συνόδους καὶ τὰς “διαγνώσεις” καὶ τοὺς “ἀφορισμοὺς” των, σήμερον πιθανὸν ἡμεῖς δὲν θὰ ἦμεθα Ὀρθόδοξοι.

Καθὼς καὶ ἂν ἡμεῖς σήμερον δὲν ἀντιδράσωμεν κατὰ τῶν διαδόχων τῶν εἰκονομάχων Οἰκουμενιστῶν, ἔστω διαφόρων τύπων, ἀσφαλῶς πολλοὶ ἐκ τῶν συγχρόνων ἀδελφῶν μας καὶ μάλιστα τῶν νεωτέρων καὶ ἐπιγενεστέρων δὲν θὰ παραμείνουν Ὀρθόδοξοι!»⁷⁸

(*) **Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ καὶ Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν**, «*Ἐπίσημες ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν στὴν "Ἀδελφὴ Ἐκκλησία" τῆς Ρώμης*», περιοδ. «*Ὀρθόδοξος Ἐνημέρωσις*», ἀριθ. 15-16/ Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1995, σελ. 41-52. Ἐπίσης ἐν τῷ βιβλίῳ: **Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ καὶ Ἀρχιμανδρίτου Γλυκερίου, Ἀγιοκυπριανιτῶν**, Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἀνησυχητικὲς Ἐξελιξεις, Σειρὰ Β΄, Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία - Νο 8, Ἀθήνα 2002, σελ. 71-113.

1. **Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδωροπούλου**, ἄρθρα – Μελέται – Ἐπιστολαί, τόμος Α΄, σελ. 152-153, ὑπογραμ. ἡμέτ. («*Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην*»).

2. **Τοῦ Αὐτοῦ**, αὐτόθι, σελ. 163-164, ὑπογραμ. ἡμέτ.

3. **Τοῦ Αὐτοῦ**, αὐτόθι, σελ. 164, ὑπογραμ. ἡμέτ.

4. **Τοῦ Αὐτοῦ**, αὐτόθι, σελ. 165, ὑπογραμ. ἡμέτ.

• **Σημειωτέον**, ὅτι ἡ «*ἐξάντλησις τῆς ἀνοχῆς*» καὶ τὸ «*ἐκχείλισμα τοῦ ποτηρίου*» εἶχε ἤδη ἀρχίσει τουλάχιστον ἀπὸ τὸ 1958:

«*Ἅγιοι Πατέρες· τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς οὐ μικρὰς μερίδος λαϊκῶν πιστῶν καὶ ἱερῶν εὐλαθῶν, ἐγγίζει πρὸς τὸ ἐκχείλισμα. Ἡ ἀνοχὴ τῶσων καὶ τῶσων ὑποχωρήσεων καὶ συμβιθασμῶν, ὁσημέραι ἐξαντλεῖται...*».

(Βλ. «*Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς ἅπασαν τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν*», τοῦ Αὐτοῦ, αὐτόθι, σελ. 149).

5. «*Ἐγκύκλιος Συνοδικὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*» (Ἰανουάριος 1920), **Ἱ. Ν. Καρμίρη**, Δ.Σ.Μ., τ. Β΄, σελ. 957-960.

• **Τὸ ἀντορθόδοξο** τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο τῆς λεγομένης *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ἐγκεῖται σὲ τρεῖς κυρίως παράγοντας:

α) **θασίζεται** στὴν *Βαπτισματικὴ Θεολογία*,

β) **προτείνει** τὸν *Δογματικὸ Συγκρητισμὸ* καὶ

γ) **διέπεται** ἀπὸ μία καθαρῶς *Ἐγκοσμοκρατικὴ Προοπτικὴ*.

6. Πρβλ.: «*Μὴ μέταίρε ὄρια αἰῶνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου*» (Παροιμ. κβ΄ 28).

7. **Κωνσταντίνου Ἱ. Μανίκα**, «*Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Διάλογος Ὀρθοδοξίας-Ρωμαιοκαθολικισμοῦ κατὰ τὴς Α΄ καὶ Β΄ Πανορθόδοξους Διασκέψεις τῆς Ρόδου*», περιοδ. «*Θεολογία*», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1991, σελ. 382.

8. Βλ. **Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó]**, Πορεία πρὸς τὴν Ἐνότητα, τόμος Β΄, Ἀθήναι 1978, σελ. 5-53 (Κεφ. Α΄ «*Ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων (16 Ἰουλίου 1054-7 Δεκεμβρίου 1965)*» Τόμος Ἀγάπης/Vatican-Phanar (1958-1970), Rome-Istanbul 1971 (Σχετικὰ κείμενα ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 119, 121-124, 126-132, 141-143, 173, 200-201, 236-237, 277, 279).

• **Βλέπε** κριτικὴ ἐξ ὀρθοδόξου ἀπόψεως: **Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τόμος Β΄, σελ. 353-364, Ἀθήναι 1969.

9. **Βλ. ἐνδεικτικῶς** δηλώσεις τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου στὸ Λονδίνο (13.11.1967):

«*Κατὰ τὰ 900 χρόνια ποὺ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ 1054 φθάσαμε οἱ δύο κόσμοι*

‘Ανατολής και Δύσεως νὰ νομίζουμε, ὅτι ἀνήκουμε σὲ διαφορετικὲς Ἐκκλησίες καὶ σὲ διαφορετικὲς Θρησκείες. Καὶ ἐπομένως γίνεται πρόδηλος ὁ σκοπὸς τῶν Διαλόγων. Νὰ προπαρασκευάσουν ψυχολογικῶς τοὺς Λαοὺς μας ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ Ἐκκλησία καὶ μιὰ Θρησκεία...».

(‘Αρχιμανδρίτου Ἰ. Βασιλοπούλου, Ἐκκλ. ἱστορ. ἀπομνημονεύματα, σελ. 53α, Ἀθήναι 1968).

• **Οἱ ἀπόψεις** αὐτὲς ἐπανεληφθῆσαν τὴν 10.1.1968 (ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 87β: «Πατριαρχικαὶ ἐπισκέψεις καὶ αἱ εὐτυχεῖς συνέπειαι αὐτῶν»).

10. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρουμε τὴν δήλωσι τοῦ πατριάρχου Δημητρίου στὸ ὑπὸ ἡμερομηνία 3.12.1977 «μῆνυμα» αὐτοῦ πρὸς τὸν Πάπα Παῦλον ΣΤ΄, ἐπὶ τῇ δωδεκάτῃ ἐπετειῶ τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων (7.12.1965):

«Ἐν τῇ εὐχῇ ταύτῃ πέμπομεν τῇ Ὑμετέρα Ἁγιότητι ὡς ἐλαχίστην ἐκδήλωσιν ἀγάπης, ἀδελφικῆς τιμῆς καὶ ἀναγνωρίσεως ἡμῶν πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον Αὐτῆς, ὡς τοῦ πρώτου τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανωσύνης Ἐπισκόπου, κανδήλαν, ἐν τῷ Ἰδιαιτέρῳ ἡμῶν Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ διατηρουμένην, ἵνα τοποθετηθῇ εἰς τὸ Ἰδιαίτερον Ὑμῶν Παρεκκλήσιον, εἰς ἐνδειξιν ὅτι “φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι”».

(Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 684-5· περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 180/15.12.1977, σελ. 12: «Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Μελίτωνος εἰς Ρώμην» ἔφημερ. «L’ Osservatore Romano», 9-10.12.1977, σελ. 2).

11. Ἐνδεικτικῶς:

α) Πατριάρχης Ἀθηνῶν πρὸς Πάπαν Παῦλον ΣΤ΄ (22.11.1963):

«Παῦλῳ τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Ἀγιωτάτῳ Πάπα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, χαίρειν ἐν Κυρίῳ... Συγχαρητηρίους προσηύσεις καὶ εὐχὰς ὀλοκαρδίους τῇ Ὑμετέρα Ἀγιωσύνη ἐπὶ τῇ εἰς τὸν παλαίφατον τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Θρόνον, θεία εὐδοκία καὶ χάριτι, ἐκλογῇ καὶ καταστάσει Αὐτῆς ἀδελφικῇ διαθέσει ἐν καιρῷ διαπέμψαντες,... εὐχόμεθα καὶ αὐθις τῇ Ὑμετέρα Ἀγιωσύνη ὑγιαίνειν ἀεὶ καὶ εὐκλεῶς προκάθεσθαι τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἐπὶ ἔτη ὅτι μήκιστα... Τῆς Ὑμετέρας γερασμίας καὶ περισπουδάστου ἡμῖν Ἀγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηνῶν».

(Τόμος Ἀγάπης, ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 86-88, § 35).

β) Πατριάρχης Δημήτριος πρὸς Πάπαν Παῦλον ΣΤ΄ (7.12. 1975):

«Παῦλῳ τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Ἀγιωτάτῳ Πάπα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, χαίρειν ἐν Κυρίῳ... Ἐν τοιοῦτοις ἀδελφικοῖς αἰσθήμασι καὶ οἰκοδομητικαῖς ἐξαγγελίαις κοινωνοῦντες τῇ Ὑμετέρα Ἀγιότητι, πρώτῳ τῇ τάξει καὶ τῇ τιμῇ ἐν τῷ καθόλου Σώματι τοῦ Κυρίου, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν ἐν φιλήματι Ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ’ ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξιδιασμένης τιμῆς. Τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Ἀγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 139/13.1.1976, σελ. 14 καὶ 15, «Φανάριον-Βατικανόν, Ἡ δεκαετηρὶς τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων: 1965-1975»).

γ) Πατριάρχης Βαρθολομαῖος πρὸς Πάπαν Ἰωάννην Παῦλον Β΄ (21.6.1993):

«Τῷ Ἀγιωτάτῳ καὶ Μακαριωτάτῳ Πάπῃ τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἰωάννη Παύλῳ Β΄, ἐν Κυρίῳ χαίρειν. Καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος “ἐπιθυμίαν ἐπιθυμήσαμεν” (Λουκ. 22, 15), ἵνα συνεορτάσωμεν μετὰ τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου Ἀγιότητος τὴν Θρονικὴν Ἑορτὴν τῆς κατ’ Αὐτὴν Ἐκκλησίας Ρώμης, ... Ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι καὶ τῇ εὐχῇ ὅπως καὶ ἡ νέα αὐτῆ ἐόρτιος συνάντησις τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν εὐλογηθῆ δαψιλῶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, συγχαίρομεν Ὑμῖν ἐπὶ τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ καὶ διατελούμεν μετ’ ἀναλλοιώτων ἀδελφικῶν ἐν Αὐτῷ αἰσθημάτων. Τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Ἀγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 493/30.6.1993, σελ. 7: «Συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὴ Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης»).

- 12.** Βλ. «Ὁ Ἀθηνάγορας Α΄ εἰς Ρώμην (26-28 Ὀκτωβρίου 1967)», Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 141-196. Ὁ πατριάρχης Δημήτριος στὴν Ρώμην (Δεκέμβριος 1987), περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 392/1.2.1988, σελ. 1-22: ἔφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2457/22.12.1987, σελ. 5-8 καὶ 11, ἀριθ. 2458/5.1.1988, σελ. 4.
- 13.** Ἐνδεικτικῶς: Στὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30.11.1979), «εἰς τὴν θεῖαν Λειτουργίαν... προσήλθεν ἡ Α.Α. ὁ Πάπας... καὶ παρέστη μαζί με ὅλα τὰ μέλη τῆς συνοδείας του... Ὁ Πάπας ὠδηγήθη εἰς τὸν ἐναντι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου εἰδικῶς εὐτρεπισθέντα Θρόνον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐν εὐλαθείᾳ παρηκολούθησε τὴν θεῖαν Λειτουργίαν. Κατὰ τὸ “Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους” ὁ Πάπας κατήλθε τοῦ Θρόνου καὶ ὁ Πατριάρχης ἐξῆλθε τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καὶ ἀντήλλαξαν τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα ὄλου τοῦ ἐκκλησιάσματος. Ὁ Πάπας ἀπήγγειλε τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν λατινιστί».
(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 221/1.12.1979, σελ. 11 καὶ 12).
- 14.** Ἐνδεικτικῶς: Στὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30.11.1979), μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θεῖας Λειτουργίας, ὅπου παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄, ἀντηλλάγησαν προσφωνήσεις καὶ δῶρα καὶ «ἐν συνεχείᾳ ἐψάλησαν τὰ πολυχρόνια τῶν δύο Προκαθημένων, οἱ ὁποῖοι ἀντήλλαξαν ἀσπασμὸν καὶ ἠύλῳγησαν τὰ πλήθη», κατόπιν δὲ «ἀνήλθον διὰ τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὁποίας ἠύλῳγησαν τὰ πλήθη χειροκροτοῦντα καὶ εἰσήλθον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Οἶκον».
(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», αὐτόθι, σελ. 18).
- 15.** Ἐνδεικτικῶς: Κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του στοὺς Φανάρι (29.11.1979) ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄ «προσήλθεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ὅπου τῷ ἔγινεν ἡ κατὰ τὸ Πατριαρχικὸν Πρωτόκολλον ἐπίσημος ὑποδοχὴ καὶ παρέστη εἰς τὴν πρὸς τιμὴν του τελεσεθῆσαν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ Δοξολογίαν», τέλος δὲ «ἡ ὅλη τελετὴ ἔκλεισε μετὰ τὰ Πολυχρόνια τῶν δύο Προκαθημένων, τὸν ἀνταλλαγέντα μεταξὺ τῶν ἀσπασμὸν καὶ τὴν εὐλογίαν ποῦ ἀπένειμαν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα».
(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», αὐτόθι, σελ. 3 καὶ 6).
- 16.** Βλ. προηγούμενες ὑποσημειώσεις ὑπ’ ἀριθ. 14 καὶ 15.

17. **Ἐνδεικτικῶς:** Ἐόρτιο γράμμα τῶν Χριστουγέννων 1968 τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου πρὸς τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ΄:
- «Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ (τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ), ἱερουργοῦντες μετὰ τῆς χορείας τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, μνησθησόμεθα ἀπὸ τῶν διπτύχων τῆς καρδίας ἡμῶν τοῦ τιμίου ὀνόματός Σου, ἀδελφὲ Ἀγιώτατε τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἐπίσκοπε, ἐνώπιον τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Σώματος καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτήρος ἐν τῇ Θεῖᾳ Λειτουργίᾳ τοῦ Ἀγιωτάτου προκατόχου ἡμῶν, κοινουῦ δὲ πατρὸς ἡμῶν, Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου.*
- Καὶ ἐροῦμεν τῇ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων ἐνώπιον τοῦ ἀγίου θουσιαστηρίου καὶ λέγομέν Σοι: τῆς Ἀρχιερωσύνης σου μνησθεῖ Κύριος ὁ Θεός, πάντοτε νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων».*
- (Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 293· Τόμος Ἀγάπης, σελ. 528-530, § 242).
18. **Ἐνδεικτικῶς:** Τὸ 1965 ποντιφίκιος ἀντιπροσωπία, ὑπὸ τὸν Καρδινάλιο Μπέα, ἐπεσκέφθη τὸ Φανάρι (2-5 Ἀπριλίου). Τὴν 4ῃ Ἀπριλίου μετέβη καὶ στὴν Σχολὴ τῆς Χάλκης, ὅπου ὁ σχολαρχῶν ἐπίσκοπος Κλαυδίουπόλεως κ. Ἀνδρέας προσεφώνησε τὸν Καρδινάλιο καὶ κατέκλεισε:
- «Δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἐξ ὅλης καρδίας ψάλλομεν: ὡσαννὰ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»!...*
- Ἐν συνεχείᾳ ὁ Καρδινάλιος ὠμίλησε ἐκτενῶς καὶ νοουθετικῶς πρὸς τοὺς φοιτητὰς καὶ στὸ τέλος
- «οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς παρήλασαν πρὸ τοῦ καρδινάλιου καὶ ἐδέχθησαν τὴν εὐλογίαν του»!...*
- (Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 202-214· Τόμος Ἀγάπης, σελ. 208, § 95).
19. Βλ. περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 247/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1992, σελ. 61-64: «*Νέα Ἱερὰ Παράδοσις*», «*Ἐνθρονίσεις*» καὶ «*Θρονικαὶ Ἑορταὶ*» *Οἰκουμενιστῶν καὶ ἐτεροδόξων*».
20. Βλ. περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ἰούλιος - Σεπτέμβριος 1994, σελ. 620-623: «*Αἱ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος συνταχθεῖσαι προσευχαὶ τῆς Ὁδοῦ τοῦ Σταυροῦ*» (*Via Crucis*)».
- **Πρόκειται** γιὰ «*κείμενον προσευχῶν καὶ σκέψεων, ἐμπνευσμένων ἐκ τῆς σημασίας τοῦ θεοῦ Πάθους*», τὸ ὁποῖο συνέταξε ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος τὸ 1994, «*κατόπιν παρακλήσεως*» τοῦ Πάπα, «*διὰ τὴν καθιερωμένην λιτανεῖαν τῆς Ὁδοῦ τοῦ Σταυροῦ*» (*Via Crucis*), *εἰς τὸ Κολοσσαῖον κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Μ. Παρασκευῆς, προεξάρχοντος τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος*». Ἐγράφησαν πολλὰ γιὰ τὴν σημασίαν αὐτοῦ τοῦ «*οἰκουμενικοῦ γεγονότος*», στὸ ὁποῖο θὰ ἀναφερθοῦμε ἄλλῃ φορὰ ἐκτενῶς.
 - **Σημειωτέον**, ὅτι ὁ Πάπας στὴν *Θρονικὴ Ἑορτὴ* τῆς Ρώμης (29.6.1994), στὴν ἀντιφώνησί του πρὸς τὴν πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπία, ὑπεγράμμισε, ὅτι «*δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω, τὴν στιγμὴν ταύτην, τὸν μεγαλειώδη καὶ βαθὺ στοχασμὸν τοῦ Ἐπίσκοπου τοῦ Σταυροῦ*» ποῦ μοῦ προσέφερεν ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὁ Ἄ' ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τελετῆς τῆς Μ. Παρασκευῆς στὸ Κολοσσαῖο τῆς Ρώμης».
- (Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 507/31.7.1994, σελ. 5-6).

21. Βλ. τὸ κείμενο τῆς «Βελεμενδίου Ἐνώσεως» (17-24.6.1993) «Ἡ Οὐνία, ὡς μέθοδος Ἐνώσεως κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἡ σημερινὴ ἀναζήτησις τῆς πλήρους κοινωνίας» (§§ 12, 13, 14).
(Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3-4 π. Δημητρίου Σαλάχα, «Σχόλια στὸ κείμενο...», § 6, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 4· περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 496/30.9.1993, σελ. 26-32).
22. Βλ. ἐκτενῶς: Κ.Ἰ. Μανίκα, «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Διάλογος Ὁρθοδοξίας καὶ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ κατὰ τὶς Α' καὶ Β' Πανορθόδοξους Διασκέψεις τῆς Ρόδου», περιοδ. «Θεολογία», Ἰανουάριος-Μάρτιος 1991, σελ. 163 κ.ἑ. (ιδίως τὸ Κεφ. Γ': «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Σύγκληση τῆς Β' Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου», Ἰούλιος - Σεπτέμβριος 1991, σελ. 478-501)· ἐπίσης: Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Β', Τὰ Πεπραγμένα (15.7.1963-15.7.1964), τόμος Β', Ἀθῆναι 1964 («Α'. Ἡ Β' ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξος Διάσκεψις, 27.9.1963», σελ. 9-37).
23. Ἰ.Ν. Καρμίρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β', σελ. 984 [1082] («Κατάλογος τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης Πανορθόδοξου Προσυνόδου, καταρτισθεὶς ὑπὸ τῆς Α' Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου, 1961»).
24. Κ.Ἰ. Μανίκα, ἐνθ' ἄνωτ., Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1991, σελ. 379.
25. Βλ. ἐκτενῶς τὰ τῆς ὑποσημ. 22. Ἐπίσης: Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Β', Τὰ Πεπραγμένα (15.7.1964-30.9.1965), τόμος Γ', Ἀθῆναι 1965 («Γ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις Ρόδου, 1.11.1964», σελ. 74-84)· Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τόμος Β', σελ. 358-360, Ἀθῆναι 1969.
26. Κ.Ἰ. Μανίκα, ἐνθ' ἄνωτ., Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1991, σελ. 495, ὑπογραμ. ἡμέτ.
27. Ἰ.Ν. Καρμίρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β', σελ. 1010 [1090]· περιοδ. «Ὁρθόδοξος Παρουσία», ἀριθ. 3-4/1964, σελ. 261 (τὸ διπλοῦν αὐτὸ τεῦχος ἀποτελεῖ «Ἀφιέρωμα» στὴν Γ' Διάσκεψιν Ρόδου)· Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], Πορεία πρὸς τὴν Ἐνότητα, τ. Α', σελ. 185, Ἀθῆναι 1978· Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Β', ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 79.
28. Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 360.
29. Ἰ.Ν. Καρμίρη, Ὁρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, Β', σελ. 36 (ὑποσημ. 1), παρὰ Ἀρχιμανδρίτη Σπυρίδωνι Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 359.
30. Ἰ. Ν. Καρμίρη, αὐτόθι, σελ. 109, παρὰ Ἀρχιμανδρίτη Σπυρίδωνι Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 360.
31. Συνάντησις α' πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ πάπα Ρώμης Παύλου ΣΤ' στὰ Ἱεροσόλυμα (5.1.1964)· Ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054 (7.12.1965)· Συνάντησις β' πατριάρχου καὶ πάπα στὴν Κωνσταντινούπολι (25.7.1967)· Συνάντησις γ' τῶν αὐτῶν στὴν Ρώμη (26.10.1967) κ.ἄ.
32. Βλ. ἐνδεικτικῶς Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδωροπούλου, Ἄρθρα - Μελέται - Ἐπιστολαί, τόμος Α', σελ. 234-236, ἐν Ἀθήναις 1981: «Ζηλωτικῶν ἀκροτήτων ἔλεγχος», Ἐπιστολὴ «τῶ Ὄσιολογιωτάτῳ Μοναχῷ π. Θεοδωρῆτῳ Μαύρῳ, Θεολόγῳ», εἰς Ἅγιον Ὅρος. Ἐν Ἀθήναις τῇ 23.11.1969.
33. Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου, «Κανονικὴ» ἢ διακοπὴ τοῦ

“μνημοσύνου” τοῦ Ἀθηναγόρου Α΄ ὑπὸ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν / Ἀπάντησις εἰς τὸν σεβ. Θυατείρων», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 142/15.6.1971, σελ. 3 (Ἡ βαρυσήμαντος αὐτὴ μελέτη δημοσιεύθηκε σὲ δέκα συνέχειες: «**Ο.Τ.**», ἀριθ. 131/1.1.1971 - ἀριθ. 147/1.10.1971).

34. **Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου**, PG τ. 99, στλ. 1049A/Ἐπιστολὴ ΛΘ΄, Θεοφίλω ἡγουμένω, E.L.I.
35. **Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου**, PG τ. 99, στλ. 1164A/Ἐπιστολὴ ΙΕ΄, Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων, E.L.II.
36. **Μ. Βασιλείου**, PG τ. 160, στλ. 101D, παρὰ **Ἀγίω Μάρκω Εὐγενικῷ**, PG τ. 160, στλ. 101C/Ὁμολογία.
37. Βλ. **Ἐπισκόπου Κυρήνης Θεοδώρου**, «Ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Παρθένιος Γ΄ εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν Ρώμην», περιοδ. «**Πάνταινος**», Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1994, σελ. 27-31.
38. Ἡ ὁμιλία/προσφώνησις τοῦ **κ. Παρθενίου** ἔχει δημοσιευθῆ ἀγγλιστί. Βλ. περιοδ. «**Πάνταινος**», ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 27-29: «*Intervention to the African Synod... April 14, 1994*»· ἐπίσης: ἔφημερ. «**L' Osservatore Romano**»/weekly edition in English, No 17 [1338]/27.4.1994, p. 13.
39. Ὑπογραμ. ἡμέτ.
40. **Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Παρθενίου**, «Ἡ Ὁρθοδοξία μπροστὰ στὴν τρίτη χιλιετία τῆς», περιοδ. «**Καθ' ὁδόν**», ἀριθ. 5/Μάϊος-Αὐγουστος 1993, σελ. 13-19 (ἀφιέρωμα: «**Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς**»).
41. Ἐφημερ. «**Καθολικῆ**», ἀριθ. 2635/7.1.1992, σελ. 3, ὑπογραμ. ἡμέτ.: «*Πρώτη θρονικὴ ἐορτὴ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας μὲ τὸν Βαρθολομαῖο στὸν πατριαρχικὸ θρόνον*».
42. Βλ. ἐνδεικτικῶς περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 443/15.7.1990, σελ. 2, ὑπογραμ. ἡμέτ.: «*Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴ θρονικὴ ἐορτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης*».
43. Περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 853: «*Ἐπίσημος Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν θρονικὴν ἐορτὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης*».
- **Στὴν Θρονικὴ Ἐορτὴ** τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30.11.1994) ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς πολὺ χαρακτηριστικά, προσφωνῶν τὸν Καρδινάλιο κ. Ἐδουάρδο Κάσιδου:
«*Τὸ ἀπὸ τινῶν δεκαετιῶν ἐπικρατῆσαν ἀξίεπαινον ἔθος τῶν δύο ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν, ἦτοι τῆς Πρεσβυτέρας καὶ τῆς Νέας Ρώμης, ὅπως ἀνταλλάσσωμεν ἐπίσημον ἀντιπροσωπεῖαν καὶ ἐπίσκεψιν ἐπὶ τῇ Θρονικῇ ἐκατέρᾳ Ἐορτῇ, ἀπεδείχθη ὄντως πράξις θεάρεστος καὶ πολλαχῶς ἀνωθεν εὐλογημένη*».
- (Περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 877).
44. Βλ. περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 247/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1992, σελ. 61-64: «*Νέα Ἱερὰ Παράδοσις*», «*Ἐνθρονίσεις*» καὶ «*Θρονικαὶ Ἐορταὶ*» Οἰκουμενιστῶν καὶ ἑτεροδόξων».

45. Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], Πορεία πρὸς τὴν Ἐνότητα, τόμος Α΄, σελ. 321, Ἀθήναι 1978 (Κεφ. ΙΒ΄. «*Ἡ Ρώμη εἰς τὴν θρονικὴν Ἑορτὴν τοῦ Φαναρίου*», σελ. 320-336).
46. Βλ. τὸ πλήρες κείμενο τῆς ὁμιλίας αὐτόθι, σελ. 330-336, μὲ τίτλο «...*Διὰ τὸ θαῦμα τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως*».
47. Βλ. π. Δημητρίου Σαλάχα, «*Ἡ ἐκκλησιολογικὴ σημασία τῶν θρονικῶν ἐορτῶν Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως*», ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», (α) ἀριθ. 2012/10.1.1978, σελ. 1 καὶ 4, (β) ἀριθ. 2013/17.1.1978, σελ. 3, (γ) ἀριθ. 2014/24.1.1978, σελ. 3 καὶ 4.
48. Ἐνθ' ἄνωτ., ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2012/10.1.1978, σελ. 1 καὶ 4, ὑπογραμ. ἡμέτ.
49. Βλ. αὐτὰς ἐν Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 679-683· περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 180/15.12.1977, σελ. 2-11: «*Ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς θρονικῆς ἐορτῆς ἐπίσκεψις εἰς Φανάριον ἀντιπροσωπείας τοῦ Βατικανοῦ*».
50. Ἐνθ' ἄνωτ., ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2013/17.1.1978, σελ. 3, ὑπογραμ. ἡμέτ.
51. Ἐνθ' ἄνωτ., ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2014/24.1.1978, σελ. 3 καὶ 4, ὑπογραμ. ἡμέτ.
52. Βλ. περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 507/31.7.1994, σελ. 2: «*Πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπεία στὴ Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης*»· περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 853· ἔφημερ. «**L' Osservatore Romano**», Ν. 27[1348]/6.7.1994, Ν. 28 [1349]/13.7.1994 καὶ Ν. 29 [1350]/20.7.1994· περιοδ. «**Irenikon**», 1994/No 2, pp. 204-207· περιοδ. «**Eastern Churches Journal**», Vol. 1, No 2/Summer 1994, pp. 209-212.
53. Βλ. περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», ἐνθ' ἄνωτ.
54. Βλ. ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2750/13.9.1994, σελ. 4: «*Ὁ Πάπας περιμένει τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχη*».
55. Περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 856· περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 4.

• **Ἀξίζει** νὰ ἀναφερθῆ, ὅτι ὁ Πάπας στὴν ἀντιφώνησί του, ἔχων ὡς πρότυπο τὴν ἐνότητα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου – παρὰ τὶς ποικίλες ἀντιθέσεις των, ἐπανέλαβε γιὰ πολλοστὴ φορὰ τὴν γνωστὴ οἰκουμενιστικὴ θεωρία τῆς «**συμπληρωματικότητος**»:

«Μία ἀνάλογος συμπληρωματικότης ὑφίσταται καὶ εἰς τὰς δύο παραδόσεις μας, τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν λατινικὴν, ὅμως, ὅπως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πάντοτε μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποστολῆς»!...

• **Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί**, σχολιάζοντες σχετικὲς δηλώσεις τοῦ Πάπα σὲ ἄλλῃ περίπτωσι, διερμηνεύουν τὴν ἐνωτικὴ ἀντίληψί του:

«Πρόκειται, κατὰ τὴν ἀποψη τοῦ Πάπα, γιὰ δύο παράλληλες παραδόσεις, ἰδιαιτέρως πλούσιες καὶ πολὺ χρήσιμες γιὰ τὴν Ἐκκλησία, κατ' οὐσίαν ὅμως γιὰ τὴν ἴδια πίστη».

(Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 516/31.3.1995, σελ. 10: «*Ὁ Πάπας ἐκφράζει τὴν εὐχὴ γιὰ ἐνότητα μὲ τὴν Ὁρθοδοξία*»· ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2747/

12.7.1994, σελ. 1: «Οί πρωτοκορυφαίοι είκων τῆς Ἐκκλησίας»: ἔφημερ. «L' Osservatore Romano», Ν. 29 [1350]/13.7.1994, pp. 1 καὶ 2: «Complementarity serves a common mission»).

• **Ἐπίσης** ὁ Πάπας, κατὰ τὴν ὁμιλία του στὸν Ἅγιο Πέτρο, «ἐξῆρε ἐνώπιον τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν τὴν παρουσία τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας» καὶ δὲν «ἐλησμόνησε» νὰ ὑπογραμμίσῃ ἐμμέσως πλὴν σαφῶς τὸ πρωτεῖο του.

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ., 507/3 1.7.1994, σελ. 6 καὶ 7· ἔφημερ. «L' Osservatore Romano», Νο 27[1348]/6.7.1994, p. 1: «Feast of Peter and Paul helps consolidate the Church's faith»).

56. Ἐφημερ. «L' Osservatore Romano», Νο 43 (1363)/26.10.1994, p. 7: «Catholics and Orthodox listen to the Spirit».

57. Πρβλ. Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδωροπούλου, Ἔθρα - Μελέται - Ἐπιστολαί, τόμος Α', σελίς 43, ἐν Ἀθήναις 1981:

«Ἡ Ἐκκλησία δὲν συσκέπτεται ἐπὶ ἴσοις ὅροις μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Διαλέγεται θεαίως μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ἵνα δεῖξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Τὸ νὰ συγκροτῶνται "Οἰκουμενικὰ Συμπόσια" ἢ ἄλλου τύπου Συνέδρια μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῆς πανσπερμίας τῶν αἰρετικῶν καὶ ἐν αὐτοῖς νὰ συσκεπτῶμεθα περὶ καθορισμοῦ κοινῶν ἐορτασμῶν, ἐμμενόντων ὅμως καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ (Ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν) ἐν τοῖς οἰκείοις Δογματικοῖς χώροις, τοῦτο, ἄγνωστον καὶ ἀδιανόητον ὄν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὄζον δὲ ἀπαισίου θρησκευτικοῦ συκρητισμοῦ καὶ τεῖνον εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἁρμονικῆς καὶ ἀδιαταράκτου συνυπάρξεως ἀληθείας καὶ πλάνης, φωτὸς καὶ σκότους, μόνον ὡς "σημεῖον τῶν καιρῶν" δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ».

58. Κ. Ἱ. Μανίκα, «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Διάλογος Ὀρθοδοξίας – Ρωμαιοκαθολικισμοῦ κατὰ τὶς Α' καὶ Β' Πανορθόδοξους Διασκέψεις τῆς Ρόδου», περιοδ. «Θεολογία», Ἰανουάριος-Μάρτιος 1991, σελ. 164.

• **Τὸ φαινόμενο** αὐτὸ ἀντιμετωπίζει εὐρύτερα ἢ *Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, «διότι αὕτη εὐρίσκεται εἰς χεῖρας εἰδικευμένων θεολόγων καὶ δὲν φθάνει μέχρι τῶν χριστιανῶν τῆς βάσεως».

(Δήλωσις τοῦ πάστορος André Appel, Προέδρου τῆς Η' Συνελεύσεως τοῦ «Σ.Ε.Ε.»/«Κ.Ε.Κ.» στὰ Χανιά τῆς Κρήτης, 18-25.10.1979. Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 219/1.11.1979, σελ. 5).

59. Βλ. ἔφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2403/14.10.1986, σελ. 3: «Κριτικὴ Βιβλίου» (Ὁ π. Δ. Σαλάχας παρουσιάζει τὸν Α' τόμο τοῦ «Οἰκουμενικοῦ Ἐγχειριδίου»/«Enchiridion Oecumenicum»-Διεθνεῖς Διάλογοι 1931-1984).

• **Στὴν εἰσαγωγή** τοῦ «Ἐγχειριδίου» γίνεται λόγος γιὰ τὴν διαδικασία τῆς «ἀποδοχῆς» καὶ τὶς διαφορὰς φάσεις τῆς. Οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* ἀσφαλῶς θὰ «ἐλέγχωνται» ἀπὸ τὶς σχετικὰς ἀπόψεις τῶν παπικῶν ἐπιμελητῶν τῆς ἐκδόσεως, παρόμοιες τῶν ὁποίων οὔτε ἐξέφρασαν, τούλάχιστον δημοσίως καὶ εὐρέως, οὔτε θεαίως καὶ ἐφήρμοσαν, παρὰ τὶς θεωρίες περὶ «ὀρθοδόξου συνοδικότητος» κ.τ.ῶ.

60. Περιοδ. «Ἐνημέρωσις», Ι-1994/10, σελ. 6: «Συνῆλθε τὸ Ἐκτο Φόρουμ ἐπὶ τῶν

διμερῶν θεολογικῶν διαλόγων» ἐφημερ. «**Καθολική**», ἀριθ. 2759/29.11.1994, σελ. 4: «*Ἀπαραίτητοι ὄροι ἀποδοχῆς τῶν συμπεφωνημένων*».

• **Τὸ ΣΤ΄ «Φόρουμ»** συνήλθε στὸ Οἰκουμενικὸ Ἰνστιτούτο τοῦ Μποσσε (Bossey) τῆς Ἑλβετίας (8-13.10.1994) ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Παγκοσμίων Ὁμολογιακῶν Ὄργανισμῶν καὶ μὲ τὴν ὀργανωτικὴ εὐθύνη τῆς Γραμματείας «*Πίστει καὶ Τάξεως*» τοῦ «Π.Σ.Ε.», ἀσχολήθηκε δὲ μὲ τὸ θέμα: «*Ἡ διαδικασία ἀποδοχῆς τῶν πορισμάτων τῶν διμερῶν θεολογικῶν διαλόγων*».

• **Στὴν ἐτήσια** συνάντησι τῶν Γενικῶν Γραμματέων τῶν Παγκοσμίων Ὁμολογιακῶν Ὄργανισμῶν ποὺ ἐπακολούθησε (Φανάρι - Χάλκη, 23-27.10.1994), παρουσιάσθηκε «*ἔκθεση τοῦ Δρος Gunther Gassmann ἐπὶ τῶν πορισμάτων τοῦ στ΄ Φόρουμ ἐπὶ τῶν διμερῶν διαλόγων, τὴν ὁποία ἀκολούθησε συζήτηση*».

(Βλ. περιοδ. «**Ενημέρωσις**», Ι-1994/10, σελ. 6-7· περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ὀκτώβριος - Δεκέμβριος 1994, σελ. 874-5).

61. Μητροπολίτου Τρανσυλθανίας Ἀντωνίου (Πλαμαντέαλα), «*Σύγχρονη Ὁρθοδοξία - Σύγχρονος Κόσμος. Προβλήματα τῆς συγχρόνου Ὁρθοδοξίας καὶ εἰδικὰ οἱ σχέσεις αὐτῆς μὲ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι*», περιοδ. «**Ἐκκλησία**», ἀριθ. 13/1-15.9.1994, σελ. 500α, ὑπογραμ. ἡμέτ.

• **Τὸ ἄρθρο** αὐτὸ δημοσιεύθηκε σὲ τρεῖς συνέχειες («**Ε**», ἀριθ. 11-13/1994) καὶ εἶναι ὁμιλία τοῦ **Τρανσυλθανίας κ. Ἀντωνίου** ἐνώπιον τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν (28.2.1994). Ὁ κ. Ἀντώνιος εἶναι βετεράνος *Ὁικουμενιστῆς* μὲ μακρόχρονη θητεία στὴν διοίκησι τοῦ «Π.Σ.Ε.».

62. Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θεῶν Ἀθανασίου, «*Περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Διαλόγου γενικὰ καὶ τοῦ Θεολογικοῦ τοιοῦτου εἰδικότερα*», περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 512/31.12.1994, σελ. 17, ὑπογραμ. ἡμέτ.

• **Τὴν ὁμιλία** αὐτὴ ὁ κ. Ἀθανάσιος ἐξεφώνησε ἀπὸ τοῦ Ἄμβωνος ὡς πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν θ. Λειτουργίαν τῆς *Θρονικῆς Ἑορτῆς* τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30.11.1994), μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας (Θ.Λ.), «*ψαλλομένου τοῦ Πατριαρχικοῦ Πολυχρονισμοῦ ἢ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Πατριάρχης, καὶ ὁ Σεβ. Καρδινάλιος [Ἐδουάρδος Κάσσιδου] ἀντήλλαξαν τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης καὶ ἠύλογησαν τοὺς πιστοὺς*».

(Βλ. περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ὀκτώβριος - Δεκέμβριος 1994, σελ. 876-7).

• **Εἶναι ἄξιο** ἰδιαίτερας προσοχῆς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ «*ἀντίδρασις*» τῶν ἀντιοικουμενιστῶν στοὺς «*Διαλόγους*», ἢ τόσον ἀγενῶς κατακρινόμενη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀθανασίου (μάλιστα ἐνῶ μόλις προηγουμένως εἶχε ἀναφερθῆ στὸ πρόβλημα τῆς «*ἀποδοχῆς*»/Reception), ἀξιολογεῖται ψυχραιμότερα ἀπὸ τοὺς Παπικούς:

«*Πάντως ἡ παραπάνω (βαρυσήμαντη) παρατήρησι τοῦ Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θεῶν Ἀθανασίου ἢ σχετικὴ πρὸς τῖς ἀντιδράσεις τῶν Ὁρθοδόξων στοὺς διαλόγους γενικὰ εἶναι στοιχεῖο ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἀγνοεῖται*».

(Βλ. π. Δημητρίου Σαλάχα, «*Ὁ διάλογος Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων στριζέται ἀπὸ τὴν Ρώμη καὶ τὸ Φανάρι*», ἐφημερ. «**Καθολική**», ἀριθ. 2765/17.1.1995, σελ. 1, ὑπογραμ. ἡμέτ.).

63. Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδωροπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 165.

64. Βλ. «*Επιστολή τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖο περὶ τοῦ κειμένου τοῦ Μπαλαμάντ*», περιοδ. «**Ἀγιορειτικὴ Μαρτυρία**», τεύχος 18/Ἀπρίλιος 1995, σελ. 99.
65. Βλ. ἐνδεικτικῶς τὸν χαρακτηριστικὸ τίτλο (... «**στηρίζεται**») τοῦ δημοσιεύματος τῆς ἐφημερ. «**Καθολικῆς**» (ὑπόσημ. 62).
66. Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο, ὅτι ἐνῶ ἡ ἀπόφασις γιὰ τὴν ἔναρξι π.χ. τοῦ «*Διαλόγου*» μὲ τοὺς Παπικοὺς ἦταν «*συλλογικῆ*» καὶ «*ὁμόφωνη*», στὴν Ζ΄ Ὀλομέλεια τῆς Δ.Μ.Ε. στὸ Βελεμένδιο τοῦ Λιβάνου (1993) συμμετεῖχαν ἑννέα (9) μόνον Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ ἀπουσίαζαν ἕξι (6), ἡ δὲ «*Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ*» ποῦ ὑπέγραψε τὴν «*Βελεμένδιο Ἐνωσι*» ἐνήργησε «**ὁπωσδήποτε καθ' ὑπέρβασι τῶν παραχωρηθειῶν αὐτῇ ἐξουσιοδοτήσεων**».
(Βλ. «*Γράμμα τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*» πρὸς τὸν πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖο «*σχετικὰ μὲ τὸ περὶ Οὐνίας κείμενο τοῦ Μπαλαμάντ*», ἐφημερ. «**Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια**», ἀριθ. 393/16.1.1995, σελ. 1 καὶ 7).
67. Βλ. «*Γράμμα τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*»..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 7.
68. Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀγιορειτῶν Καθηγουμένων, «*Ἐπόμνημα περὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἑτεροδόξων*» (24.2.1995), περιοδ. «**Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης**», ἀριθ. 148/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1995, σελ. 40.
69. Ἀρχιμανδρίτου Σπυριδῶνος Μήλια, Πρακτικὰ Συνόδων, τόμος Α΄, σελ. 462β, Βενετία 1761.
70. Περιοδ. «**Ἐνημέρωσις**», Θ-1993/5, σελ. 3: «*Δηλώσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου σχετικὰ μὲ τὶς διαχριστιανικὰς σχέσεις σήμερα*» (Συνέντευξις στὸν Gisle Hollemkim, ἐκκλησιαστικὸ συντάκτη τῆς ἡμερησίας νορβηγικῆς ἐφημερίδος «**Aften-Posten**»).
71. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 505/31.5.1994, σελ. 8: «*Βαρυσήμεντη συνέντευξις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς τὴν γαλλικὴ ἐφημερίδα **Le Monde***».
72. Περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1994, σελ. 444: «*Μήνυμα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος πρὸς τὴν Μικτὴν Ὁμάδα Ἐργασίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας - Π.Σ. Ἐκκλησιῶν*»/4.6.1994 (Ἡ συνάντησις πραγματοποιήθηκε στὴν «*Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης*», 4-10.6.1994).
73. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 499/31.12.1993, σελ. 6: «*Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας καὶ τὴ Σύνοδο τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων*» (Ἡ ἐπίσκεψις ἔγινε τὴν 10.11.1993).
74. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 490/31.3.1993, σελ. 6: «*Ἡ Γ' Ἀκαδημαϊκὴ Συνάντησις Ὁρθοδοξίας καὶ Ἰουδαϊσμοῦ "Συνέχεια καὶ Ἀνανέωσις"/Ἀθήνα, 21-24 Μαρτίου 1993*» (Ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν ἐκηρύχθη μὲ τὴν ἀνάγνωσι «*Μηνύματος*» τοῦ κ. Βαρθολομαίου).
75. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 510/31.10.1994, σελ. 6 καὶ 7: «*Ἡ 6η Ἀκαδημαϊκὴ Συνάντησις Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων/Ἀθήνα, 8-10.9.1994*» (Κατὰ τὴν ἔναρξι ἀνεγνώσθη «*Σεπτὸ Μήνυμα*» τοῦ κ. Βαρθολομαίου).
76. Περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1994, σελ. 340: «*Διεθνὲς Συνέδριον*

περί Ειρήνης και Ἀνεξιθρησκείας»/Κωνσταντινούπολις, 7-9.2.1994 (Προσφώνησις τοῦ κ. Βαρθολομαίου ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν).

77. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 511/30.11.1994, σελ. 28: «*Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης στὴν Παγκόσμιον Διάσκεψιν Ἐθρησκείας καὶ Εἰρήνης*»/Riva del Garda Ἰταλίας, 4.11.1994· βλ. καὶ περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ὀκτώβριος – Δεκέμβριος 1994, σελ. 745-754 (ὅπου καὶ ἡ πλήρης ὁμιλία τοῦ κ. Βαρθολομαίου στὸ ἀγγλικὸ πρωτότυπὸ τῆς).
78. **Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου**, «*“Κανονικὴ” ἡ διακοπὴ τοῦ “μνημοσύνου” τοῦ Ἀθηναγόρου Α΄...*», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 134/15.2.1971, σελ. 3.